THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to P. Ezinga, 1050 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:

H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF

Associate Editors:

G. VOS WM. VERHIL

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S.E., Grand Rapids, Mich.

Vol. VIII, No. 18 JUNE 15, 1932 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Inheritance Eternal

To an inheritance incorruptible, and undefiled, and that fadeth not away, reserved in heaven for you. I Pet. 1:4.

Glorious inheritance!

Blessed haven of rest for the weary pilgrim!

Object of a sure hope unto him that is but a sojourner and a stranger in the midst of this present world! For you! . . . .

For it is to them that the apostle Peter is addressing his epistle, that this part of the Word of God speaks, comes with exceeding great promises. As strangers and pilgrims, as sojourners, that do not tarry, that cannot and will not tarry, that have no abiding city here below, that merely ask to be allowed to pass through a land that is not theirs, the context views the Church, the children of the living God.

Strangers they are, in deepest sense, because of election. Strangers elect. God has willed it so, has sovereignly conceived of them so, that they should be strangers for a while. For, He chose them, elected them out of the world to be a peculiar possession unto Himself, in distinction from others. He loved them; He hated others. For, He is God and not man. And He does all things for His own name's sake, that He may be glorified as the only Good and the glory of His covenant-life may become manifest. And so He chose them in divine and eternal and sovereign love, that in them He might manifest His love, His life, that they might become partakers of the divine nature, thus setting them apart, causing them to be strangers with relation to the children of darkness . . . .

For you!

Strangers they become in time, strangers to a world of darkness, to a life of sin, to the things of this present time, so that they do not seek them, do not set their heart on them, do not love them. They have another life. They have become another people. They are changed into aliens in the world and citizens of another country, the heavenly. That country they seek. For it they long in hope. It they prize above all the gold and silver, above all the pleasures and treasures of the world. For it they live and labor, for it they strive and suffer, to gain it they are willing to lose all, yea, their very life. For, they are begotten again unto a lively hope through the resurrection of Jesus Christ from the dead. Jesus is risen! And He, through His resurrection, became the glorified citizen of that other country. His resurrection was no return, but a passing on to heavenly glory. And they are risen with Him! Through Him they also are begotten again, born from above, born with the life of that heavenly land, of the New Jerusalem. And because of that birth from above they have become strangers in the world. Their life is hid with Christ in God. They lift up their heads in hope and seek the city that hath foundations, whose builder and artificer is God!

For you the inheritance incorruptible, undefiled, that fadeth not away!

Blessed hope!

In the world they have tribulation. For, even as they are strangers in the world, so the world knoweth them not. And, because they are sojourners and pilgrims, citizens of the heavenly country, of the Kingdom of God; and, because they desire to manifest the life of that new country even as they are passing through this present world and to walk as children of light; and, because the world lieth in darkness and will not and cannot seek the things that are above, — therefore, the world hateth them and persecutes them for righteousness' sake. And often they are cast into the fiery furnace of affliction.

But in the midst of the affliction, and all the more fervently because of it, they long for the realization of their hope.

And longing for the object of their hope they are

comforted and deem it grace that they may believe in Christ and suffer with Him.

For, they know that an unspeakably rich inheritance is theirs, is reserved in heaven for them, shall surely be manifested and given unto them in the day of final salvation, the inheritance incorruptible and undefiled and that fadeth not away!

And even now the knowledge of that glorious inheritance fills them with joy unspeakable and reconciles them to their present suffering and tribulation.

For, they know that the inheritance is reserved for them. They know, too, that no power of darkness can prevent their entering into its glorious possession.

Yea, they are assured that even these powers of darkness must serve their final salvation and the fiery furnace must prepare them as heirs for the inheritance!

All things work together for good!

And they feel assured that the glory and blessedness of that final salvation is so great, that all the sufferings of this present time cannot be compared with the glory that shall be revealed in them!

They are begotten again unto a lively hope . . . .

To an inheritance eternal!

Blessed hope of glory!

Glory unspeakable!

Eye hath not seen; ear hath not heard; never have entered into the heart of man the things which God hath prepared for them that love Him!

Adequately human words cannot describe, properly earthly language cannot depict the real character, the glory and beauty of that inheritance for the which these strangers elect, these reborn citizens of the heavenly land hope and long.

For, even as they themselves are become wholly different from, other than the world in which they sojourn for a time, so the future inheritance is not to be compared, except in the way of contrast, to anything the eye doth see and the ear hear here below or that can possibly arise in the heart of man. For, that inheritance is heavenly, and heavenly things cannot be adequately expressed in language earthly. Hence, the Word of God merely contrasts that blessed inheritance with all the eye can see and ear hear and the heart conceive in this world and informs us that it will be wholly other than all we ever experience in the present land of our pilgrimage. The inheritance is *not* corruptible, *not* defilable, *not* fading away!

Time shall be no more!

The inheritance is eternal!

What a contrast to all we perceive and experience in this world! Now all is subject to time, limited by time, under time's iron rule, dominated by time's inexorable law. No thing of beauty we can prevail upon to remain; it is shown to us for a moment; then, passes out of our sight. No day of joy we are able to prolong even one hour; the bright light of gladness fades away into the darkness of sorrow's night. No treasure so precious, so dear to our heart, but soon we must relinquish our hold upon it. No object of love but it is torn from our hearts; no hope that does not perish; no ambition that does not end in disappointment; no pursuit of ideals that does not ultimately prove vain. Time pursues us, besets us, compels us to move on. When we would fain abide, she carries us on, away from our fondest hopes, our dearest resting-place, our most blessed hours, on and on, till she causes us to enter into the dark recesses of the shadow of death, and we ourselves fade away, never to return . . . .

But that inheritance is eternal!

That precious possession we shall enjoy forever! Even the shadow of death shall never be able to creep over it. The very thought of the end shall never becloud the bright joy of its possession. The glory of the heavenly joy shall be enduring; eternity shall be in it!

For that inheritance shall be incorruptible, unfading, undefilable!

There will not be any possibility of corruption!

It is not merely without corruption, but corruption can never enter into that inheritance! Corruption is the destruction of anything by forces external to it. And a thing is corruptible when it is exposed to these forces that tend to destroy it, its power and its beauty, its life and its very being. In this present world all things are corruptible and are corrupted. Our very bodies are corruptible and so, therefore, is our earthly life and existence. Corrupting forces and influences encompass us, lurk all around us. We carry them with us, in our very blood, our bones and our flesh. Corruption is in the food we eat, in the water we drink, in the air we breathe. And to these corrupting influences we are exposed. We cannot resist them, we must needs succumb to them. And as we are so are all things. Corruptibility characterizes all things. But that inheritance is incorruptible. There are no corrupting forces, that will destroy the beauty and glory of it before our very eyes. It will stand in incorruptible beauty forever and ever!

Neither shall that inheritance fade away!

Even as the corruption of anything is caused by destructive forces that are external to the thing itself, so the fading and withering of a thing is due to a want of vitality, a lack of proper strength to endure forever. Here all things are fading, must needs fade, because they possess but a certain measure of force to be and to live. As a fire extinguishes itself by consuming the measure of fuel within its scope; as a flower of the field withers because it possesses but a certain measure of life; so all things fade and wither and die, because the measure of their power of existence is limited. So we ourselves fade away quickly. Three score and ten years or, if we are very strong, fourscore years meas-

ure the time limits, within which our vitality is consumed. Then, we must needs bend our heads, incline to the grave and pine away. But that inheritance is unfading and unfadable! It possesses and inexhaustible source, from which constantly its life's strength and beauty is supplied, so that it never withers. It is inseparably connected with Christ and through Christ with the ever living God. It does, therefore, never fade away!

And it is undefiled and undefilable!

It is not subject to the defiling influence of sin!

Even the first Paradise, though, at first, standing in purity of righteousness and holiness, and in the light of knowledge, was not undefilable, and therefore, not incorruptible and unfading. And defilement came and with it corruption and destruction, the withering process of all things under the sun. And since that moment, all things are defiled and we defile all things. By the words of our mouth, by the sight of our eyes, by the touch of our hand we defile things, and walking through this world we leave a track of defilement by our feet that are swift to shed blood . . . .

But that inheritance, to which the pilgrim-strangers look forward in hope, is forever beyond the very possibility of defilement. No sin can ever enter there!

It is elevated to the sphere of the most perfect liberty!

The liberty of eternal righteousness!

It is the inheritance eternal!

Blessed assurance of glory!

For, that eternal inheritance, which is not yet manifested, but is the object of our fervent hope, shall surely become the possession of the strangers elect, that are begotten again unto a lively hope!

The enemy may hate them in this world and in the fury of their hatred may persecute them; they cannot deprive them of that inheritance!

It is reserved in heaven for them!

Far beyond the power of the enemy that inheritance is kept for the people of God, that are the objects of His abundant mercy in Christ Jesus!

Already it is prepared for them!

It only waits to be revealed in all its beauty and to be given into the possession of the rightful heirs!

Prepared it was for them from before the foundation of the world. For, in God's sovereign and immutable counsel that inheritance is prepared from eternity, and they, the objects of His abundant and eternal mercy, are in that counsel the possessors of the incorruptible and undefiled inheritance that never fades. For, whom He did foreknow He also did predestinate to be conformed according to the image of His Son, that He might be the firstborn among many brethren; and whom He did predestinate them He also called and whom He called them He also justified and whom He justified them He also glorified. That which eye hath not seen and ear hath not heard, and never entered into the heart of man to conceive, God prepared to them that love Him from before the foundation of the world! The inheritance eternal is already prepared!

Reserved in heaven for you!

Prepared that inheritance is, because centrally it is realized in the Lord Jesus Christ!

He merited the inheritance for His brethren and they are coheirs with Him only. Rightful heirs are they, indeed, but not because of any merit or righteousness of their own. On the contrary, they had forfeited all and were by nature objects of wrath as were also the others. Sinful and guilty they have nothing to plead if God would mark their sin. In His judgment they could not stand. But they belong to Him, Who is the Firstborn among many brethren. He came to take their guilt away, to merit for them the righteousness of God, out of pure and everlasting love. His suffering and blood, His death and perfect answer to God's: Thou shalt love me! are the meritorious causes of their being the rightful heirs of the inheritance eternal . . .

Their hope is founded on Him alone!

But still more!

He not only merited the inheritance for His brethren in the way of His perfect obedience, but the inheritance is centrally realized in Him and in Him it is reserved in heaven for you and for me! For, He was raised from the dead! And being raised He was clothed with the very glory of that incorruptible and undefilable inheritance that never fadeth away. And into the glory of that inheritance in the highest heavens He was received, and He is filled with the Spirit and with all the gifts of grace necessary to realize for all His brethren the final salvation that is to be revealed in the last time! . . . .

He is the central realization of the glorious inheritance in heaven!

It is prepared!

And it is reserved, reserved for you!

No power of darkness is capable of reaching it to destroy its beauty!

We do not yet see it! But we see Jesus, crowned with glory and honor!

And we know that the inheritance is reserved in heaven for us!

Blessed assurance!

H. H.

Hel en hemel moesten geen invloed hebben op onze handelingen. De vraag is toch niet wat wij met onze daden verdienen, maar waarmede wij den Heere verheerlijken.

Voor onze toekomst zal onze Vader wel zorgen.

EDITORIALS

De Nieuwe Belijdenis Aangaande Schrift en Kerk

IX

Ook de Heilige Schrift behoort, als verschijnsel verklaard te worden als behoorende tot het Wonder der Genade, niet slechts omdat ze, naar den inhoud der openbaring, de bekendmaking van dit Wonder is, maar ook, omdat ze zelve van dit Wonder der Genade vrucht is. Ze is er door voortgebracht. Wie de Schrift als phaenomenon anders wil verklaren, moet onvermijdelijk verzeild raken in de wateren der hoogere kritiek. De strijd loopt hier in den grond der zaak altijd over het Wonder. Wie het Wonder niet wil, kan ook de Schrift niet willen. En de natuurlijke mensch, die van beneden is, die niet verstaat de dingen, die des Geestes Gods zijn, die de dingen van het Koninkrijk der hemelen niet bemerkt, ook al geschieden ze voor zijne oogen in gelijkenissen, kan het Wonder niet willen. Het is hem dwaasheid. En altijd zal het zijn poging zijn, om het te ontkennen. Hij kan niet rusten eer hij het heeft neergetrokken in de sfeer van het natuurlijk-aardsche. En juist omdat de Schrift als verschijnsel vrucht is van het Wonder, niet verklaard kan worden uit den aardschen gang der ontwikkeling, uit bloot natuurlijke oorzaken, daarom kan het niet verwonderen, dat de natuurlijke mensch ook die Schrift niet kan erkennen voor hetgeen ze toch metterdaad is. En ook wie dit beginsel verzwakt, door de Schrift gedeeltelijk te laten opkomen uit natuurlijke oorzaken, uit "gemeene gratie," te verklaren uit eene samenwerking van een Goddelijken en menschelijken "factor," glijdt van het rechte spoor, mag door de kracht der traditie nog een tijdlang vasthouden aan een onfeilbare Schrift, maar zal zich genoodzaakt zien om hoe langer hoe meer toe te geven aan hoogere critiek. Dit werd ten onzent gedaan door Dr. R. Janssen, die de Srhrift als verschijnsel bijna geheel en al uit de gemeene gratie trachtte te verklaren. En ofschoon Dr. Janssen wel veroordeeld werd, daar hij het beginsel doortrok en toepaste, toch aanvaardt men in den diepen grond der zaak aan de Theologische School te Grand Rapids het beginsel, waaruit hij werkte en de Schrift poogde te verklaren, nog altijd. Men komt wel tot andere conclusies en wil de Schrift handhaven als het geinspireerde Woord Gods, maar men heeft eigenlijk geen zelfstandige beschouwing van het Wonder der Genade, daarom ook niet van de Heilige Schrift als verschijnsel. Op tamelijk willekeurige wijze en eigenlijk naar wezenlijk dezelfde methode als die der hoogere critiek, wordt b.v. beslist of een zeker boek in den Canon behoort en echt is of niet. Alleen maar is de beslissing altijd in de conservatieve richting, ook al zouden de gronden en argumenten tot geheel andere conclusies kunnen leiden. En nog altijd spreekt men van de "gemeene gratie" als grond voor de "bijzondere," van de "algemeene openbaring" als bron, waaruit de "bijzondere openbaring" eigenlijk opkomt, en van een goddelijken en menschelijken factor in het tot stand komen der Heilige Schrift.

Daarom hebben we bij de bespreking van Dr. Ubbink's boek allereerst de aandacht gevestigd op zijne grondstellingen, waarin eigenlijk geen plaats is voor het Wonder der genade. Wezenlijk bestaat dit Wonder daarin, dat God de in schuld en zonde, onder de vloek en in de macht des doods liggende schepping, niet maar redt, doch opvoert naar die eeuwige bestemming, waarin alle dingen vereenigd zullen zijn in Christus, de tabernakel Gods in eeuwige en hemelsche volmaaktheid bij de menschen zijn zal en Gods eeuwig Verbond zal zijn gerealiseerd. Want immers, God redt niet slechts Zijne schepping, nog veel minder voert Hij door gemeene gratie en een vriendschapsverbond met den zondigen mensch zekere oorspronkelijke scheppingsordinantiën uit, maar Hij realiseert Zijn eeuwigen raad, en handhaaft altoos Zijn Verbond. En Hij voert door zonde en vloek en dood heen de schepping op naar eene heerlijkheid, die zooveel hooger is dan de oorspronkelijke Paradijs-heerlijkheid, als de hemel is boven de aarde, als Christus hooger is dan de eerste Adam. En die daad, waardoor de Allerhoogste dit doet, is het Wonder der Genade. Waar die kracht doorbreekt in de vervloekte schepping hebt ge dan *een* wonder. Daarom is dan ook een wonder tevens een teeken. Centraal is dit Wonder der Genade verwerkelijkt in Christus, Immanual, God met ons, met het teeken in de maagd, die zwanger wordt, het Wonder, dat zich verder realiseert in Zijn lijden en vloekdood, Zijn ingaan in de benedenste deelen der aarde, Zijn roepen uit diepten van ellenden tot Hem, Die heil kan zenden, Zijn allervolmaakst antwoord op het: Gij zult Mij liefhebben! van den Eenig-Goeden en daarom ook in Zijn opstanding en verhemelscht worden, Zijn verhooging aan 's Vaders rechterhand, zoodat wij thans zien Jezus, Die wel een weinig minder was geworden dan de engelen, maar Die thans staat aan de spitse van heel de schepping, alle overheden en machten Hem onderdaning gemaakt zijnde. Dat Wonder der Genade wordt verder gerealiseerd, als de verhoogde Imanuel de belofte des Heiligen Geestes ontvangt, om in dien Geest weder te keeren tot de Zijnen en in Zijne Kerk blijvend te wonen als de opgestane en verheerlijkte Heiland. En dit Wonder wordt voleindigd bij de wederkomst, als Hij alle dingen nieuw zal maken, de elementen brandende zullen vergaan, de nieuwe hemelen en de nieuwe aarde, waarin gerechtigheid wonen zal, geschapen zullen zijn en de tabernakel Gods in het nieuwe Jeruzalem eeuwiglijk bij de menschen zal zijn. De verwerkelijking van dit Wonder volgt de lijn der verkiezing met haar antithese in de verwerping en het terrein, waarop zich dit Wonder

realiseert en waarop daarom Gods volk tijdelijk antithetisch moet leven, strijden en lijden uit genade, is heel het tegenwoordige aardsche leven.

Op deze lijn nu ligt ook de Heilige Schrift. Ze is, naar haar inhoud, de bekendmaking, de openbaring van deze Wonderdaad Gods aan Zijn volk, opdat zij Zijne werken zouden verstaan, Zijne getuigen zouden zijn in het midden dezer tegenwoordige wereld en zelf ook, temidden van strijd en lijden, temidden van schuld en zonde en dood, den eenigen troost in leven en sterven zouden deelachtig zijn en opdat hun geloof en hoop op God zijn zoude. De Schrift trekt ons een lichtpad, schijnend met hemelsch licht tot den vollen dag toe door het midden van deze duistere wereld, een lichtpad, dat zich strekt vanaf het eerste, verloren Paradijs tot aan, ja tot in het tweede en betere, dat blijft tot in der eeuwigheid. Ze is gelijk de maan in den nacht, die ons verzekert, dat ofschoon de zon onderging, zij er toch wel is en straks met nieuwe glansen aan de oosterkimme weer verrijzen zal. Maar niet alleen is ze dit naar haar inhoud, ze is ook naar haar oorsprong alleen te verklaren uit het Wonder der genade. Ze is er het produkt van. Want ze is centraal het getuigenis van Hem, Die uit den hemel nedergedaald is en Die in den hemel is, Die daarom ook van hemelsche dingen kan getuigen, omdat Hij alleen ze heeft gezien en gehoord. Hij, de Zoon, de Spelende Wijsheid, dringt door in ons menschelijk bewustzijn om onze duisternis te verlichten, Hij vereenigt in Zijn persoon onze natuur met de Goddelijke, ons verstand met het Goddelijke, onzen wil met den Goddelijken, en spreekt met onzen mond en in onze taal van de eeuwige en hemelsche dingen van Gods Verbond. Hij doet dat in de oude bedeeling door patriarchen en profeten, want ook in hen is Hij het eigenlijke Subiect. Hij doet dat persoonlijk tijdens Zijn omwandeling op aarde. En Hij doet het straks nog weer door Zijne apostelen en evangelisten. Hij doet het licht doorbreken door de duisternis van ons zondig en verdwaasd verstand en doet de rechtvaardigen in dat licht, dat voor hen gezaaid is, wandelen in blijde hope en kinderlijk vertrouwen. Door het Wonder der Genade breekt in de Heilige Schrift het hemelsche licht tot ons door in het midden van deze duistere wereld. En de Heilige Schrift is het in schrift bewaarde getuigenis dezer openbaring. Ze is het, ook door hetzelfde Wonder der Genade voortgebrachte en geformeerde spiegelvlak, waarin wij Hem in beeld aanschouwen, Dien we nog niet zien maar nochtans liefhebben en naar Wiens beeld wij zelf veranderd worden van heerlijkheid tot heerlijkheid, als van des Heeren Geest.

Nu wil Dr. Ubbink dit laatste niet. Hij plaatst ons eigenlijk voor een eigenaardige en schijnbaar nieuwe vraag. Hij wil immers wel eene Goddelijke Openbaring. Hij heeft wel een Goddelijk Woord Gods. Maar hij ontkent de werkelijkheid van een Goddelijke Schrift, in den zin, dat ook die Schrift door het Wonder der Genade tot stand gekomen zou zijn. Voor hem is de Schrift een puur menschelijk boek, waarin wij wel het Woord Gods kunnen beluisteren, maar in een vorm, die door al het gebrekkige van het echt-menschelijke wordt gekenmerkt. Hij aanvaardt wel, dat God in het verleden heeft gesproken door heilige mannen. Deze hebben wel het Goddelijke Woord gehoord met hunne ooren en de Goddelijke Openbaring gezien met hunne oogen. En ze zijn overtuigd geworden, dat hetgeen ze hoorden en zagen wel waarlijk Gods Woord was. Maar als ze nu daarvan spraken en getuigenis gaven en straks ook daarvan schreven, dan deden ze dat in hunne eigene taal, zonder de inspireerende, leidende, verlichtende werking des Heiligen Geestes. Vroeger en ook thans nog sprak men wel van een Goddelijken en een menschelijken factor in de Heilige Schrift. Dr. Ubbink gaat slechts één stap verder op dien weg en houdt vast, dat heel de Heilige Schrift als boek menschelijke factor is. Ze is niet anders dan een menschelijk getuigenis van het Goddelijke Woord Gods. In dit opzicht volgt Dr. Ubbink den in de laatste jaren veel besproken Barth en zijne school. Daarom wordt Dr. Ubbink dan ook niet moede om ons te verzekeren, dat de Schrift als menschelijk boek gekenmerkt is door al het gebrekkige van het echt-menschelijke.

Ik meen, dat we Dr. Ubbink onrecht doen, zoo we hem zouden voorstellen als leerende, dat *geheel* de Schrift niet het menschelijk getuigenis is van het Woord Gods. Wel laat hij soms den indruk, dat hij deze beschouwing is toegedaan, als hij er van spreekt, dat Gods Woord in de Schrift is als goud in eene mijn. Ook is het een andere vraag of hij de conclusie ontkomen kan, dat niet heel de Schrift Gods Woord tot ons uitdraagt. Maar toch meen ik, dat dit laatste niet in zijne bedoeling ligt. De moderne beschouwing, dat we de Schrift moeten beschouwen als gedeeltelijk wel en gedeeltelijk niet Gods Woord, zoodat wij ons op rationalistische wijze boven de Schrift plaatsen en aan het schiften gaan, zou Dr. Ubbink niet de zijne noemen. Neen, Dr. Ubbink zou veeleer volhouden, dat de Schrift nergens Gods Woord *is*. Zij is *overal* slechts menschelijk getuigenis. Maar dit menschelijk getuigenis draagt toch overal Gods Woord tot ons uit. En onze geestelijke intuitie stelt ons in staat om in dat gebrekkige menschelijke getuigenis Gods Woord te hooren, om te hooren, wat zij hoorden, die eerst het Goddelijk Woord beluisterden, te zien, wat zij zagen, die de Goddelijke openbaring ontvingen. Daarom legt Dr. Ubbink er juist altijd weer nadruk op, dat we, om Gods Woord te hebben, we juist heel geen *behoefte* hebben aan eene onfeilbare Schrift en dat de leer der inspiratie niet noodig is, om te handhaven, dat de Heilige Schrift Gods Woord tot ons brengt.

Welnu, daarom worden we door de voorstelling van Dr. Ubbink voor een zeer eigenaardige vraag geplaatst, de vraag namelijk: is het waar, dat we geen behoefte hebben aan een onfeilbare Schrift, aan een door den Geest Gods ingegeven Bijbel, om Gods Woord te bezitten? Kan een gewoon menschelijk woord, met al het

gebrekkige, dat ons bloot menschelijk woord kenmerkt, Gods Woord tot ons uitdragen? Daarmede is de vraag natuurlijk nog niet beantwoord of de Schrift ook werkelijk zulk een bloot menschelijk getuigenis is. Deze vraag zal zeker moeten worden beantwoord door de Heilige Schrift zelf. Op het standpunt van Dr. U. kan dit laatste eigenlijk ook wel niet, want immers de Schrift mag volgens hem ook geen maatstaf zijn. Maar in de eerste plaats zal er wel geen andere weg zijn, om te beslissen of de Schrift werkelijk door God is ingegeven ja dan neen. Zij zal zeker van zichzelve moeten getuigen en dat getuigenis zal ook onze maatstaf moeten zijn bij het beantwoorden van de vraag naar de inspiratie der Heilige Schrift. En in de tweede plaats blijft Dr. U. ook hier zijn eigen standpunt niet handhaven, want hij tracht in elk geval te bewijzen, dat de Schrift juist niet van zichzelve getuigt, dat zij ook als Schrift geïnspireerd is en duidelijk te maken, dat het "theopneustos" van II Tim. 3:16 niet in den actieven, maar in den passieven zin moet worden verstaan. De vraag naar het feit der inspiratie zullen we dus zeker moeten beslissen door de Heilige Schrift zelve. Doch daarover handelen we thans nog niet. De vraag is thans: is het waar, dat we geen *behoefte* hebben aan eene door God ingegeven Schrift, om Gods Woord te hebben? Indien de sprekers wel Gods Woord hoorden, maar in het getuigen van hetgeen ze hoorden, in hun spreken en schrijven, niet op onfeilbare wijze geleid zijn geworden door den Geest Gods, zoodat hun menschelijk getuigenis metterdaad door al het gebrekkige van een puur menschelijk getuigenis gekenmerkt is, hebben we dan werkelijk eenige waarborg, dat de Heilige Schrift Gods Woord tot ons uitdraagt of verliezen we dan met de Goddelijk-geïnspireerde Schrift ook Gods Woord? En in de tweede plaats, indien we zouden toegeven, dat we geen behoefte hebben aan een onfeilbare Schrift, is het dan werkelijk mogelijk, dat wij in die gebrekkig-menschelijke Schrift Gods Woord zouden kunnen onderkennen en beluisteren?

Op beide vragen meen ik beslist ontkennend te moeten antwoorden. Het is mijn vaste overtuiging, dat op het standpunt, dat Dr. Ubbink wil ingenomen zien door de Kerken, we met de onfeilbare Schrift ook het Woord Gods verliezen. En het is tevens mijn overtuiging, dat ook al zou het pas genoemde nog niet volgen met noodzakelijkheid, we toch door Dr. Ubbink in het meest grenzelooze subjectivisme zouden worden vervoerd, daar nimmer met zekerheid zou zijn uit te maken, wat tot het gebrekkig-menschelijke en wat tot het eigenlijke Woord van God zou moeten worden gerekend. Wat het eerste betreft, zal ik zelfs zeer beslist moeten ontkennen, dat er ook maar sprake kan zijn van een menschelijke *factor* in de Heilige Schrift, zooals in de laatste jaren tamelijk algemeen geleerd is, eene voorstelling, die verkeerdelijk is aangediend onder den schoonen naam van "organische inspiratie." Het is, zooals wel vanzelf spreekt, volkomen waar, dat Gods Woord tot ons komt en wordt uitgedragen in en door de menschelijke taal. Het is desniettemin een verkeerde en ook een gevaarlijke voorstelling, welke wil, dat die menschelijke taal en hetgeen met haar in verband staat, de menschelijke *factor* in de Heilige Schrift kan worden genoemd. De menschelijke taal der Heilige Schrift, in verband met denkwijze, historische omstandigheden, gewoonten en ontwikkeling der auctores secundarii mogen het van God verordineerde middel zijn, waardoor God Zijn getuigenis tot ons doet uitgaan, zij mogen de stramien zijn, waarop Hij Zijn openbaringsbeeld borduurt voor ons oog, het spiegelvlak, waarin Hij Zichzelven voor ons oog reflecteert in Christus, als den God onzer volkomene zaligheid, *factor* in het daarstellen van de Heilige Schrift, menschelijke factor kan dit alles nooit zijn. De mensch werkt met God niet samen in de openbaring. Zij is geheel Goddelijk. Het is niet zoo, dat de spiegel van den mensch is en de reflectie van God, maar èn spiegel èn reflectie zijn beide, en dat geheel, van God alleen. De stramien is niet door den mensch geweven en het beeld door God daarop geborduurd, maar stramien en borduursel zijn beide Goddelijk en onfeilbaar. Ik heb het nu natuurlijk over de autographa en niet over de handschriften en vertalingen. Over de verhouding van deze laatste tot de autographa hoop ik later te spreken. Maar thans moet ik handhaven, dat heel de Heilige Schrift Goddelijk is, product van Gods Wonder der genade. Indien dit niet gehandhaafd wordt, hebben we ook geen Goddelijk Woord Gods.

De reden hiervoor is zeer doorzichtig. Zal een spiegel mijn beeld zuiver reflecteeren, dan is het niet slechts noodig, dat ik recht voor den spiegel sta, maar ook, dat de spiegel volmaakt is, vlak en zonder scheuren en vlekken. Nog veel sterker is dit waar van het middel, waardoor God Zichzelven aan ons openbaart. Nu beweert Dr. Ubbink, dat de Schrift gekenmerkt is door alle gebreken van het puur menschelijke. Het mag betwijfeld worden of de schrijver zichzelven wel rekenschap heeft gegeven van al de implicaties van hetgeen hij hiermede wil volhouden. Zeker is het, dat hij ook hier geen rekening heeft gehouden met de zonde en met het feit, dat Gods Woord juist door de kracht van het Wonder der Genade door de duisternis moet heenbreken, zal het ons als Gods Woord bereiken. Immers zijn wij van nature duisternis. Wij hebben geen kennis van God en Goddelijke zaken, maar wij hebben de leugen lief. Wij kennen de waarheid niet en wij willen haar niet, want wij hebben de duisternis liever dan het licht. En ook al is het, dat wij door Goddelijke genade wederom geboren zijn, is er toch in ons slechts een klein beginsel dezer gehoorzaamheid. Als wij dus zeggen, dat al het gebrekkig-menschelijke ook de Heilige Schrift eigen is, dan behooren tot dit gebrekkige alle onopzettelijke onwaarheden en opzettelijke leugens, waartoe we van nature geneigd zijn of waaraan we altijd zijn blootgesteld. De schrijvers en sprekers, die in de Heilige Schrift als getuigen voor ons optreden van het Goddelijke Woord, kunnen dan verkeerd

hebben gehoord en we mogen ook wel als zeker vaststellen, dat ze lang niet alles zuiver hebben opgevangen van hetgeen God sprak. Ze hebben hetgeen ze zagen verkeerd gezien en ook verkeerd voorgesteld. Daarbij komt, dat ze met eigen gebrekkige apperceptie, dikwijls vrucht van zeer gebrekkige ontwikkeling, van verkeerde gewoonten en levensomstandigheden, met een bewustzijn vol van verkeerde voorstellingen en vooropgezette ideeën dat Woord Gods hebben aangehoord of gezien en in het licht van hetgeen van dwaling en verkeerde voorstelling reeds in hun bewustzijn aanwezig was, dat Woord Gods voor zichzelven geïnterpreteerd en alzoo ook weergegeven. Ze kunnen zich, want ook dit behoort tot het menschelijk-gebrekkige, ook veel hebben verbeeld, zoodat ze meenden Gods Woord te hooren, terwijl ze toch niet anders waren dan speelbal van eigen opwinding en verhitte verbeelding. Maar ook hebben ze zeker niet alles zuiver onthouden, want dat een gebrekkig geheugen tot het zwak-menschelijke behoort, is overbekend. Ze hebben veel vergeten, veel verdraaid, vergroot en verkleind. Er is, zonder de onfeilbare leiding des Heiligen Geestes zeker hoegenaamd geen waarborg, dat b.v. Johannes ons in zijn Evangelie zuiver weergeeft hetgeen Jezus werkelijk heeft gesproken, of dat hij in het Boek der Openbaring ons zuiver weergeeft hetgeen hij heeft gezien. Zoo is dan reeds door deze onopzettelijke gebreken en onwaarheden, die den auctores secundarii met alle menschen eigen waren, de spiegel der Goddelijke Openbaring reeds zoo gebogen en geschonden, dat hij zeker niet dienen kan om ons het beeld des onzienlijken Gods in Christus te reflecteeren.

Doch ook zoo is alles nog niet gezegd. Niet alleen onopzettelijke gebreken en fouten van gehoor en gezicht, van geheugen en voorstelling en verbeelding, ook opzettelijke leugens moeten de Heilige Schrift wel aankleven op het standpunt van Dr. Ubbink's voorstelling. Want als de heiligheid der heilige schrijvers alleen daarin bestond, dat ze persoonlijk wedergeboren waren, indien ze niet door Goddelijke ingeving bewaard zijn geworden voor de neiging van eigen zondig hart, dan is die heiligheid in beginsel toch geen waarborg, dat ze het hun geopenbaarde Woord Gods niet opzettelijk hebben verkracht en verdraaid. Het hart is arglistig, meer dan eenig ding, wie zal het kennen? Het vleesch strijdt tegen den Geest, ook in den Christen. Hij verstaat wel in beginsel de dingen, die des Geestes Gods zijn en hij heeft daarin ook zijn lust, maar toch doet hij ook niet hetgeen hij wil en hetgeen hij niet wil, dat doet hij. En dat doet hij ook en wel vooral met het Woord Gods. Hoe is niet, in den loop der eeuwen, ook door de Kerk, om allerlei redenen en uit allerlei oorzaken, zelfs het geschreven Woord Gods dikwijls opzettelijk verdraaid om eigen voorstelling te kunnen handhaven, om eigen leven te verdedigen en eigen doen te rechtvaardigen! Dezelfde zondige neigingen waren dan ook een Johannes en een Paulus, een Mozes en een Jesaja eigen en ze hebben hun ook bij het schrijven van de boeken der Heilige Schrift parten gespeeld, zoodat ook hun werk gekenmerkt is door opzettelijke valsche voorstellingen, verkeerde verklaringen, achterhouding en toevoeging, verdraaiing, verzachting hier en verscherping daar. En als ge dit alles voor de aandacht houdt, blijft er zeker van de zuiverheid van het spiegelvlak, waarin God ons Zijn beeld reflecteeren wil, niets meer over en zien we in de Schrift ook niet meer in een spiegel als in een duistere rede!

Daarbij moet niet worden vergeten, dat de dingen, die ons in de Heilige Schrift worden geopenbaard, niet uit de aarde aardsch, maar hemelsch van boven zijn, terwijl wij, ook afgedacht van de zonde, toch uit de aarde aardsch zijn. En zooals de natuurlijke mensch niet begrijpt de dingen, die des Geestes Gods zijn, zoo verstaat de aardsche mensch, met zijn aardsche wijsheid, niet de dingen, die hemelsch en van boven zijn. Wij wandelen hier als in een dal, van hooge bergen omgeven aan alle zijden, waarover wij nooit kunnen zien. En in dat dal is het ook nog duisternis, stikdonkere nacht, door zonde en dood. Zullen we openbaring hebben, zullen we kennis hebben van de hemelsche dingen, van hetgeen achter de bergen ligt, die ons in dit tranendal omgeven, dan moet Hij, Die uit den hemel nederdalen kan en toch ook in den hemel zijn, Die daarom kan spreken van hetgeen Hij van de hemelsche dingen heeft gehoord en gezien, tot ons spreken. Maar ook moet Hij die hemelsche dingen ons verkondigen in aardsche taal, want hemelsche taal verstaan wij zeker niet. Die aardsche taal kan echter niet de menschelijke factor zijn, die zich voegt bij en medewerkt met de Goddelijke factor in de openbaring. Wij zouden ook in onze eigene aardsche taal niet kunnen spreken van de hemelsche dingen. Ook de aardsche vormen, waarin ons de hemelsche dingen zijn verkondigd en geopenbaard, kunnen alleen van God zijn. De auctores secundarii hebben dan ook lang niet altijd verstaan de dingen, waarvan ze spraken en hetgeen ze spraken ging niet zelden ver boven hun eigen bewustzijn uit.

Als we dit alles voor de aandacht houden, zal het zeker wel duidelijk zijn, dat we op de vraag: is het waar, dat we geen behoefte hebben aan een onfeilbaargeïnspireerde Schrift, maar dat een puur menschelijk getuigenis, dat gekenmerkt wordt door al het gebrekkige, dat het puur en zondig-menschelijke eigen is drager kan zijn van Gods Woord? ontkennend moeten antwoorden. Op het standpunt van Dr. Ubbink breekt het Wonder der Genade, dat in de openbaring werkt en zich verwezenlijkt juist niet tot ons door. Het blijft steken achter den donkeren sluier van ons zondig en aardsch menschelijk bewustzijn. De spiegel der openbaring is hopeloos gebogen en geschonden. Het beeld des onzienlijken Gods kunnen wij in dien spiegel nimmermeer onderscheiden. Dr. Ubbink mag het niet bedoelen, maar hij ontneemt ons wel werkelijk het Woord onzes Gods!

H. H.

Jacob In Egypt

Jacob with his family has crossed Egypt's borders and is now in the near vicinity of Joseph's residence. Instead of allowing himself and his own to enter the private precincts of Joseph's estate unannounced, Jacob orders Judah to go before him and notify his illustrious son that his guests have arrived and are waiting to be directed to the land of Goshen. Joseph immediately makes ready his chariot and goes up to meet his father.

It is approximately fifteen years ago that Jacob last saw this son of his. Joseph was then a lad. He has changed then in the intervening years, for he is now a man and looks the part. And his dress is Egyptian. It will perhaps be necessary for him to identify himself. But no! The aged parent is quick to recognize the child of his heart in the Egyptian lord that approaches. There is an exchange of greetings perhaps and Jacob falls on his son's neck. He weeps — long and repeatedly. Such is the thought conveyed by the notice, "And Joseph made ready . . . . and presented himself unto him; and he fell (namely, Jacob) on his neck, and wept on his neck a good while."

Emotions at first run too deep for words; but finally the parent speaks, "Now let me die, since I have seen thy face, because thou art yet alive."

What is the feeling that prompts this speech? It is hard to say with any degree of accuracy. This is certain: a great void in Jacob's life is filled, a crave satisfied, a hurt healed, a hunger appeased, now that he clasps this son, he thought dead, to his heart. He can now relinquish his hold on life, go down to Shoal with a mind eased by the knowledge that he liveth. Though death were to take him this very moment, what mattereth it? He had seen his face.

Joseph now prepares his family for a meeting with Pharaoh. First he will go up and inform the king of their arrival. The king will then summon them into his presence and inquire about their occupation. They must say that their trade has been about cattle from their youth even until now, both they and their fathers. So answering they will affirm what Joseph has and will again tell the king. This reply of theirs will secure for them the land of Goshen.

It is to be noticed that Joseph is insistent that his family take up its residence in this land. "Come unto me, tarry not; and thou shalt dwell in the land of Goshen," had been about his first words after he had disclosed himself to them. His instantaneous coming to the fore with instruction respecting what move they should next make points to the fact that he had thought things through and had made his decision long before the first appearance of his brethren in Egypt. And he was determined to direct them to Goshen. Their settlement in this section of Egypt was, it is plain, a matter of concern to him. He had induced the king to grant him a lease on this land for his kindred.

Why was Joseph so insistent that his family take up their residence in Goshen? He knew and loved the purpose of God; and this purpose required that the children of Israel retain their identity in Egypt. The promise of God had come to this family. Should it disappear as a result of being incorporated in the Egyptian commonwealth, this promise could not be fulfilled. How well Joseph understood this. And he loved the promise: the city that hath foundations, life eternal. And being a man of faith, the things promised take on form and substance for him; become to him the only blessed and worthwhile reality, a supreme good, which in order to gain he renounces the world.

Therefore he does what he must, what he is called upon to do that events may take their rightful course. Consider how God had set the stage, had created the proper situations. There was a Goshen — a luxuriant pasture land, at that time sparsely settled by a folk not strictly Egyptian, a land where flocks could graze and multiply, and where Jacob's seed would dwell alone. There was an Egyptian people, civilized, cultured, refined, worldly, wicked, boasting of their achievements, proud of their progress and holding the shepherd, the plain man, in visible contempt — a people with a superior complex, a folk who had retreated behind a wall of pride and arrogance that no outlander could scale. Then there was a king so filled with admiration for Joseph that he seems to have lost all capacity for independent thought and action, — a king, who dare not speak until Joseph has spoken, who dare not act until Joseph has said what ought to be done — a king, in fine, ready to cater to his Hebrew's every whim, and to grant his every request. And, finally, there was Jacob, the chosen of the Lord, but because of his occupation — he was a shepherd, a plain man — an abomination to the proud Egyptian. How great and incomprehensible the power and goodness of the Lord to order and execute His work in the most excellent and just manner!

It is Joseph's calling to act upon the divine suggestions that come to him through the aforesaid situations. Were he a carnal man he would take no notice of the direction in which the finger of God now points. Were he a man of ignoble ambitions, he would say in his heart, 'I will refrain from disclosing myself to them and thus let them return whence they came, for let me claim them as my kin and I draw to my person the odium of the Egyptian for engagements such as theirs, and thus emperil my position.' Joseph, however, is a believer. Having respect, as Moses, to the recompense of the reward, he, too, esteems the reproach of his people, yea of Christ, greater riches than the glory of his position and the approval of the Egyptian. He is of a mind therefore to do his duty as he now so plainly sees it — the duty, namely, of calling his kinsmen to Egypt, for to Egypt, he knows, the way now leads; the duty of claiming this despised people as his own, of publicly calling them his brethren, of disclosing to the

Egyptian their occupation that they may be hated and held by the Egyptian at arm's length while they tarry as strangers and pilgrims in the land of Goshen. So he says to them in the hour of his self-disclosure, "Haste ye, and go up to my father, and say unto him, Thus saith thy son Joseph, God hath made me Lord over all Egypt: come down unto me, tarry not: and thou shalt dwell in the land of Goshen . . . . ," and again, "And Joseph said unto his brethren, and unto his father's house, I will go up, and show Pharaoh, and say unto him, My brethren and my father's house, which were in the land of Canaan are come unto me; and the men are shephherds, for their trade hath been to feed cattle; and they have brought their flocks, and their herds, and all that they have. And it shall come to pass when Pharaoh shall call you, and shall say what is your occupation? That ye shall say, Thy servants' trade hath been about cattle from our youth even until now, both we and also our fathers: that ye may dwell in the land of Goshen; for every shepherd is an abomination unto the Egyptians. Then Joseph came and told Pharaoh, and said, My father and my brethren, and their flocks and their herds and all that they have, are come out of the land of Canaan; and behold, they are in the land of Goshen . . . . "

Then Joseph takes five of his brethren and presents them unto Pharaoh. The king puts to them the desired question: "What is your occupatiôn?" The brethren reply as they had been instructed: "Thy servants are shepherds, both we and our fathers. To sojourn in the land are we come; for thy servants have no pasture for their flocks; for the famine is sore in the land of Canaan: now therefore we pray thee, let thy servants dwell in the land of Goshen . . . . "

So do they speak of themselves to this Egyptian monarch. A rather touching scene, this. They who plead with a heathen king for a little standing room in his country are the chosen of the Lord, who by virtue of the promise posses the earth. And they have need; for the famine is sore in Canaan. So they go to begging, rather than resort to violence. They are God's meek and will therefore inherit the earth though now they are a people without a country. Because they eschew violence, choose a conversation that is in heaven and thus will to be strangers and pilgrims in the earth, they shall come into the actual possession of all things.

How humble the request with which these pilgrims come to the world. Their demand is not that the Egyptian give them a part of his country as a permanent possession. They care not for *this* earth. Their hearts are set on the heavenly Canaan, the new earth, that glorified region where God tabernacles with His redeemed. Now, however, they are in dire need. So they humbly petition the king to tolerate them for a brief season as sojourners in a remote section of his country. But a little while and they will be gone — to Canaan.

And the king hearkens to them. He speaks unto Joseph saying, "Thy father and thy brothers are come unto thee: the land of Egypt is before thee; in the best of the land make thy father and brethren to dwell; in the land of Goshen let them dwell; and if thou knowest any men of activity among them, then make them rulers over my cattle . . . . "

What generous treatment the world as represented by this king affords the servants of Jehovah. Can it be that after all there is a common grace of God so operative in natural man that his native corruption is confined to some deep under-chamber of his soul and his corrupt nature bears good fruit? Indeed not. Consider, that if this Pharaoh was destitute of saving grace his generosity, though it glitters, was without ethical value. It may be, however, that this particular Egyptian monarch was a child of redeeming grace. We call attention to the fact that Jacob, the prophet of God, blesses him as the representative, we like to believe, of the elect nucleus hidden also in this race. Having placed at the disposal of the chosen race his land, there descends upon him the benediction of Heaven.

Yet the high esteem in which he holds Joseph is no proof that he has been visited by redeeming grace. There are cases on record of monarchs known to be children of nature lavishing high honors upon saints. Daniel, because of his wisdom was raised to position of power and glory by a pagan ruler who feared not God. Joseph had rendered a great service to Egypt. He possessed rare ability as a statesman. Small wonder that the king honored him and was at all times ready to do his bidding. It was to his own great advantage that he did so.

G. M. O.

BEDE

Heer en Heiland! aan Uw voeten,
Buig ik mij ootmoedig neer,
'k Mag U als mijn Redder groeten,
U aanbidden als mijn Heer.

Door mijn zondenlast verslagen,
Wist ik niet, waarheen te vlien,
Maar Gij hebt mijn schuld gedragen,
Gij woudt mij verlossing bien.

O, versterk mijn zwak geloove,
Schep in mij een vasten geest,
Dat mij niets Uw liefde ontroove,
Leer me U minnen allermeest.

Wil mij Uwe wegen leeren;
Trouwe Herder, leid Uw kind,
Dat in 't offer hares Heeren
Slechts de rust des harten vindt.

Het Oordeel Van Nederland

Een ouderling, J. K. van H., Nederland, schreef mij als volgt:

"Weleerwaarde Heer en Broeder!

"Ontvang door dezen mijn oprechten dank voor de gezonden boeken, *Een Kracht Gods tot Zaligheid,* of: *Genade Geen Aanbod.* Ik heb mijn medebroeders er een van gegeven en zelf ook een doorgelezen met hartelijke instemming. Het is geheel, naar mijn oordeel, volgens de lijn van Gods Woord en voel behoefte dit aan UEW. te schrijven. Als de Heere, met eerbied gesproken, niet meer deed dan het Evangelie aanbieden, zou het een vruchteloos werk zijn en blijven voor den Evangeliedienaar. Neen, zij hebben te getuigen, dus bekend te maken, te verkondigen. En dat heeft de Heere reeds door al Zijne patriarchen en profeten laten doen. Maar Zijne genade gaf de Heere in de harten van Zijn uitverkoren volk. Want dit roept Jesaja uit: al was het zaad der kinderen Israels als het zand der zee zoo menigvuldig, toch zou het overblijfsel maar behouden worden. En de apostel roept uit: Heeft Israel het niet verstaan? ja, toch, maar de uitverkorenen hebben het verkregen en de anderen zijn verhard geworden. Dit is en was naar Gods souverein welbehagen en Zijn alleen-wijzen wil. En de Heere Jezus zegt, als Hij bidt tot den Vader: Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt; zij waren Uwe en Gij hebt ze mij gegeven; en Ik heilig Mijzelven voor hen. Dus voor de uitverkorenen alleen . . . . En dat is het Verbond der Genade, waarvan Christus het Hoofd is. En de weldaden van dit Verbond worden door den Heiligen Geest in het hart gewerkt, dat Hij herschept tot een woonstede Gods in den Geest. Zoo leeren ons ook de Belijdenisschriften, dat God het Evangelie laat verkondigen in de geheele wereld, opdat Hij de uitverkorenen vergaderen zou. Want de dooden zullen hooren de stem des Zoons Gods en die ze gehoord hebben zullen leven. Het is dus geen aanbod van genade, maar een geven van genade door het Woord Gods.

"De dienstknechten des Heeren moeten verkondigen, dat de Heere recht is in al Zijn weg en werk, ook dat de Geest de wereld zal overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel; van zonde, omdat ze in Hem niet gelooven, van gerechtigheid, omdat Hij tot den Vader ging en van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is.

"Wij zijn elkander onbekend, maar ik voel mij toch met U één in het lezen van uw boek. Wees zoo goed en zend mij nog een paar voor twee broeders, die ook gaarne er een wilden hebben. Indien er onkosten op zijn, geen bezwaar. Ik zal deze U overmaken, als U die daarbij aangeeft.

"Ontvang mijn oprechten dank en groete en schenke de Heere U bekwaamheid en vrijmoedigheid, om de bazuin des Evangelies te blazen en een zuiver geluid te doen geven. De profeten en apostelen en allen, die voor Zijn Naam en Woord uitkomen, hebben veel tegenspreken moeten verdragen, maar zijn door Gods genade getrouw gebleven en hebben Gods goedkeuring in hun ziel mogen wegdragen. En Gods goedkeuring te mogen ondervinden is de grootste weldaad voor een schepsel.

"Met hartelijke groeten van uw vriend en broeder,
J. K."

De lezer merkt, dat deze ouderling de waarheid verstaat en ook niet aarzelt zijn oordeel over ons boek te schrijven. Hij schrijft op beslisten toon en het is tevens duidelijk, dat hij weet, waarover hij schrijft. Des te opvallender is de aarzeling en schoorvoetendheid van den toon in het volgende stukje, dat van de hand van Ds. D. Hoek van Enkhuizen in het *Noord-Hollandsch Kerkblad* verscheen:

"Over dit boek waag ik het niet mijn oordeel uit te spreken. Het is een weerlegging van wat Ds. Keegstra schreef in "De Wachter." Om nu een goed inzicht te krijgen in de discussie zou ik niet slechts moeten hebben was Ds. Hoeksema mij hier uit "De Wachter" geeft, maar alles wat Ds. Keegstra schreef.

"Het wil mij voorkomen, maar ik moet zeer voorzichtig spreken dat de broeders langs elkaar heen schrijven.

"'t Is mij althans niet zoo klaar geworden dat ik de zaak beoordeelen kan. Daarom geef ik ook niet weer den indruk die dit boek op mij gemaakt heeft. Achterin staat een beoordeeling, althans een korte bespreking van Prof. Greijdanus, die van overtuiging is dat de broeders elkander niet volkomen begrepen hebben. Zijn woord maande mij tot groote voorzichtigheid. Dit alleen wil ik zeggen: het werk gaat over een fundamenteele waarheid. Wie dit fundament verkeerd legt, zal geen goed gebouw optrekken.

"E. D. H."

Het is Ds. H. metterdaad gelukt om zeer voorzichtiglijk te schrijven. En we verzekeren den broeder, dat wij hem dit niet kwalijk nemen. We verstaan natuurlijk wel, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken ten onzent van de Nederlandsche Gereformeerde Kerken zusterkerken zijn en dat wij daaruit gebannen zijn. Dit maant reeds tot voorzichtigheid in het beoordeelen van geschriften van onze hand, de inhoud waarvan nauw verband houdt met den strijd, dien wij hier gevoerd hebben en nog voeren met de Christelijke Gereformeerde Kerken. Het verwondert ons daarom niet, dat Ds. Hoek zeer voorzichtig is en zich aan een oordeel niet waagt. Veeleer heeft het ons verwonderd en ook verblijd, dat vele anderen zich wel hebben uitgesproken over ons boek.

We zullen ons thans nog eens wenden tot een der gewone leden, zekeren C. J. B. te Z., Nederland, die onder meer schrijft als volgt:

"Eerwaarde Vriend en Broeder!

"Bij den Kerkeraad der Geref. Kerk alhier zijn drie

boeken aangekomen van uwe hand. Door tusschenkomst van een ouderling ontving ik er ook een en ik heb uw boek met aandacht en groot genoegen gelezen, omreden dat uw opvatting naar de zuivere Schriftuurlijke lijn is, dat n.l. genade geen aanbod van 's Heeren wege is en niet zijn kan, maar dat we wel moeten hebben de algemeene verkondiging des Evangelies.

"Als abonné op *De Wachter* alhier heb ik toenmaals de stukken van Ds. Rietberg van Maassluis wel gelezen, maar ik kon de vage tegenspraak niet vatten, omdat de juiste toedracht der zaak, waarover het liep, niet geheel werd weer gegeven. Maar thans, nu ik het geheel in uw boek heb gelezen, verwondert het mij niet meer, dat er voor u geen plaats in de Chr. Geref. Kerk ten uwent is.

"En naar waarheid is het in de Geref. Kerk alhier over het algemeen ook in de sfeer van het Remonstrantisme aangeland . . . . Ik zeide tegen voornoemden ouderling: zal de Geref. Kerk van Nederland nog gewaarschuwd worden van uit Amerika en zullen ze hooren? Ik wenschte het . . . .

"Van uit de verte u de broederhand reikende in Christus,

Uw br. in Chr.,

C. J. B."

Als men dit zoo leest van een eenvoudig lid der Gereformeerde Kerken in Nederland, verwondert het des te meer, dat mannen als Dr. A. Kuyper Jr. en Ds. J. Rietberg ons zoo verkeerd konden verstaan, dat ze meenden, dat wij de algemeene prediking des Evangelies zouden loochenen. Ik zie dan ook nog altijd uit naar eenige opheldering of verklaring van de laatstgenoemde broeders.

Nu, voor de verandering, over iets anders. Er werden ook een kleine duizend exemplaren naar Nederland verzonden van eene lezing, die ik enkele jaren geleden eens hield te Grand Rapids en op andere plaatsen over het onderwerp: "De Plaats der Verwerping in de Prediking des Evangelies." Ook hierover werden enkele recensies geleverd. In *De Leeuwarder Kerkbode* schreef Ds. De Walle als volgt:

"*De Plaats der Verwerping in de verkondiging des Evangelies,* door Rev. H. Hoeksema, predikant der Eerste Protest. Gereformeerde Kerk te Grand Rapids, Mich.

"Dit boekje van 24 pag. bevat eene lezing, gehouden door Rev. Hoeksema, op verzoek van de Mannenvereenigingen der Eerste Prot. Geref. Gemeente te Grand Rapids, Mich.

"Eerst wordt gehandeld over: Het Besluit Gods en de Verkiezing.

"Dan over: De Verkiezing met de Verwerping.

"En eindelijk over: De verwerping in de prediking.

"Dat hier een moeilijk onderwerp wordt behandeld, behoeft geen betoog.

"Evenmin dat groote voorzichtigheid hun geboden is.

"Over het eigenlijke onderwerp handelt de schrijver zeer kort.

"Hij wijdt daaraan 3 van de 24 pagina's.

"Hij komt tot de conclusie, dat de volle raad Gods moet verkondigd en dus ook de 'Verwerping,' wijl deze ook door God is geopenbaard.

"En wijl de Verwerping de schaduwzijde der Verkiezing is, kan zonder haar ook de Verkiezing niet gepredikt.

"De *liefde* Gods wordt, zoo beweert de schrijver, voor ons des te heerlijker, als we mogen verstaan dat om die liefde te verwerkelijken, God volken in de plaats van Zijn volk gegeven heeft en geeft, en de goddeloozen als een rantsoen voor de rechtvaardigen stelt.

"Ook moet in de prediking uitkomen dat de Heere God souverein is, ook als er straks een stuk van hetgeen Hij eerst formeerde, afvalt.

"En *hoe* moet de Verwerping gepredikt?

"Er moeten geen aparte preekjes worden gehouden over de Verwerping, evenmin als over de Verkiezing. De Verwerping moet altoos in verband met de Verkiezing voorgesteld, waarvan zij de antithetische schaduwzijde is.

"Ze vormen samen één geheel, staan niet op een lijn, mogen niet dualistisch naast elkaar komen te staan.

"De Verwerping moet naar Gods Raad de verkiezing dienen.

"Dit laatste is door Rev. Hoeksema in het voorafgaande verduidelijkt.

"Daar wordt betoogd, dat de *Verwerping noodzakelijk* is, om de *verkorenen tot de heerlijkheid te brengen,* die God voor hen in Zijn oneindige liefde had bestemd. Zij die straks verdoemd worden moeten n.l. tijdelijk medewerken tot de zaligheid der uitverkorenen, zij het op antithetische wijze.

"Zóó is de verwerping goddelijk noodzakelijk, en bestaan de verworpenen om de uitverkorenen. Zij zijn de prijs, het rantsoen dat God betaalt voor de hoogere heerlijkheid van Zijn kinderen.

"En deze nieuwe gedachte wordt bewezen uit natuur en historie, en — uit de H. Schrift:

"In den oorlog *laten soldaten* het *leven* op het slachtveld, opdat de natie, opdat het volk zou kunnen leven. Dat leven werd van hen *geëischt* opdat anderen *leven* zouden.

"De moeder geeft soms *stervende het leven* aan haar kind.

"Er zijn diersoorten, waarvan het mannetje bij de allereerste paring het leven laat.

"Als 't gezaaide graan opschiet en groeit, is er behalve de *korrels* in de aar waarom het gaat, ook de stengel, 't stroo en kaf. Zonder dit laatste werd de korrel nooit geboren en rijp.

"Stengel en kaf worden straks met vuur verbrand en de tarwe alleen vergaderd in de schuren.

"Ook verwijst hij naar de *Schrift,* Jes. 43:4. Daar spreekt God tot Israel: 'Van toen af dat gij kostelijk

zijt geweest in Mijne oogen, zijt gij verheerlijkt geweest, en Ik heb u liefgehad; daarom heb ik menschen in uwe plaats gegeven en volken in plaats van uwe ziel.'

"Deze tekst wordt dan alzoo verklaard: God heeft Israel liefgehad met een eeuwige liefde, en in die liefde heeft Hij Israel willen grootmaken en verheerlijken; tot heerlijkheid leiden (immers) in Zijn eeuwige erfenis. En daartoe heeft God volken gegeven in de plaats van de ziel Zijn volks. Maar die andere volken hadden Israel moeten dienen, voor Israel 't land bereiden en deze moesten toen ondergaan, verdelgd worden. En dit vinden we telkens in Israels geschiedenis.

"Farao en zijn volk moeten een' tijd lang Israel verzorgen, helpen, dienen, maar als God zijn volk uitleidt kan Farao met zijn heir in de wateren ondergaan.

"Babel dient om Israel en Jeruzalem te kastijden, moet dus Gods volk dienen, maar wordt daardoor zelf verwerpelijk.

"Ook doet de schrijver een beroep op Spr. 11:8, 'De rechtvaardige wordt uit benauwdheid bevrijd en de goddelooze komt in zijne plaats.'

"En ook verwijst hij naar Spr. 21:18: 'De goddelooze is een rantsoen voor de rechtvaardigen en de trouwelooze voor de oprechten.' Ook hier dezelfde gedachte: God geeft de goddeloozen als een prijs, dien Hij betaalt, om de rechtvaardigen te verheerlijken.

"En omdat deze goddeloozen tegen wil en dank, en niet gewilliglijk het *heil* der rechtvaardigen dienen, dus als goddeloozen, openbaart en verheerlijkt God in hun verwerping Zijn gerechtigheid, maken ze zich de verdoemenis waardig, worden ze zoo rijp voor 't verderf.

"Het sterkst komt dit volgens den schrijver nog uit in de geschiedens van den Heiland.

"Het bloed van 't Godslam moet vloeien ter verheerlijking van de uitverkorenen.

"En om het te doen vloeien moet er een goddelooze, verworpen wereld zijn, die het vergiet.

"Er moet een Judas zijn die Hem verraadt, een Sanhedrin dat Hem veroordeelt.

"Er moet een machtige en goddelooze Romeinsche wereld zijn, die Hem ten slotte aan het kruis brengt. In dit alles dient de verworpen wereld de verheerlijking der uitverkorenen. Zonder die verworpen wereld laat zich het kruis van Christus niet denken.

"Maar in dat kruisigen van den Heiland wordt die wereld die de redding en verheerlijking der verkorenen dienen moet, zelf rijp voor het verderf.

"Interessant om zelf dit betoog van den schrijver eens te lezen.

"De bekende uitdrukking: 'God heeft besloten, anderen in de zonde en in 't verderf te laten, waarin ze zichzelve hebben gestort,' — vindt de schrijver te zacht, te onvolledig.

"Met verwijzing naar den pottenbakker, die het eene vat ter eere en het andere *ter oneere* vormt, toont hij aan dat ook de verworpenen van Godswege hun *bestemming* hebben. Hij legt de nadruk op de geheel vrijmachtige *bestemming* Gods tot de verdoemenis, die straks wel zal plaats hebben *op grond* van de zonde en schuld der verworpenen; maar nooit mag de verwerping voorgesteld als rustende op voorgeziene zonde. De verwerping is geheel vrij en souverein, evenzoowel als de Verkiezing.

"Deze lezing is werkelijk lezenswaard. Niet allen zullen waarschijnlijk het betoog klemmend vinden, maar toch moeten we lof hebben voor de ernstige poging om een leerstuk, waarover eeuwen lang verschil bestond ook in de Geref. Kerken (denk aan Infra- en Supralapsarisme) en nog bestaat, nieuw te belichten en frisch te behandelen.

"Wij bevelen deze vrucht van studie en onderzoek aan, ook bij *onze* mannenvereenigingen.

De Walle."

VASTHEID

Toen wendde ik mij tot al mijne werken, die mijne handen gemaakt hadden, en tot den arbeid, dien ik werkende gearbeid had; ziet, het was al ijdelheid en kwelling des geestes, en daarin was geen voordeel onder de zon.— Pred. 2:11.

Ach, wanneer aan 't eind der bane
  't Menschenkind zijn pad beschouwt —
Hoeveel heeft hij in zijn dwaasheid
  Dan op vloeiend zand gebouwd!

Alles wat de stervelingen
  Ooit begonnen — brokkelt af,
En hun schitterendste plannen,
  Dalen met hen in het graf.

Mensch, word wijzer! Stel uw hope
  Op des Heeren werk alleen.
Dat is rustig, veilig leven —
  And're vastheid is er geen!

AAN HEM

Laat mij ademen dien diepen vrede
  Die den vree der wereld steeds beschaamt;
Deel mij van de heilge vreugde mede
  Die het kind der eeuwigheid betaamt;
Leid, o Heiland, leid mijn wankle schrede'
  Op den weg dien Gij ons toonen kwaamt,
En leg in mijn hart Uw eigen bede
  Die ootmoedig 's Vaders wil beaamt.

Benedictio Domini Super Candidatos Nostros

De zegen des Heeren zij over onze candidaten!

De tweede Juni l.l. was voor onze kerken een blijde dag.

Vijf jonge mannen mochten, na jaren van voorbereiding, hun diploma ontvangen en promoveeren van onze school, om uitgestooten te worden in des Heeren wijngaard, onze kerken te dienen in het ambt van *Minister Verbi Divini,* bedienaar des goddelijken Woords. Ook mochten Ds. W. Verhil en Ds. G. Vos hunne studiën voltooien en hun diploma ontvangen.

Een heerlijke taak!

Grooter privilege kan wel geen menschenkind ontvangen, tot hooger ambt kan hij in deze wereld niet worden geroepen, dan om drager te mogen zijn van het goddelijk getuigenis, verkondiger van het Heilig Evangelie in het midden van Gods Kerke.

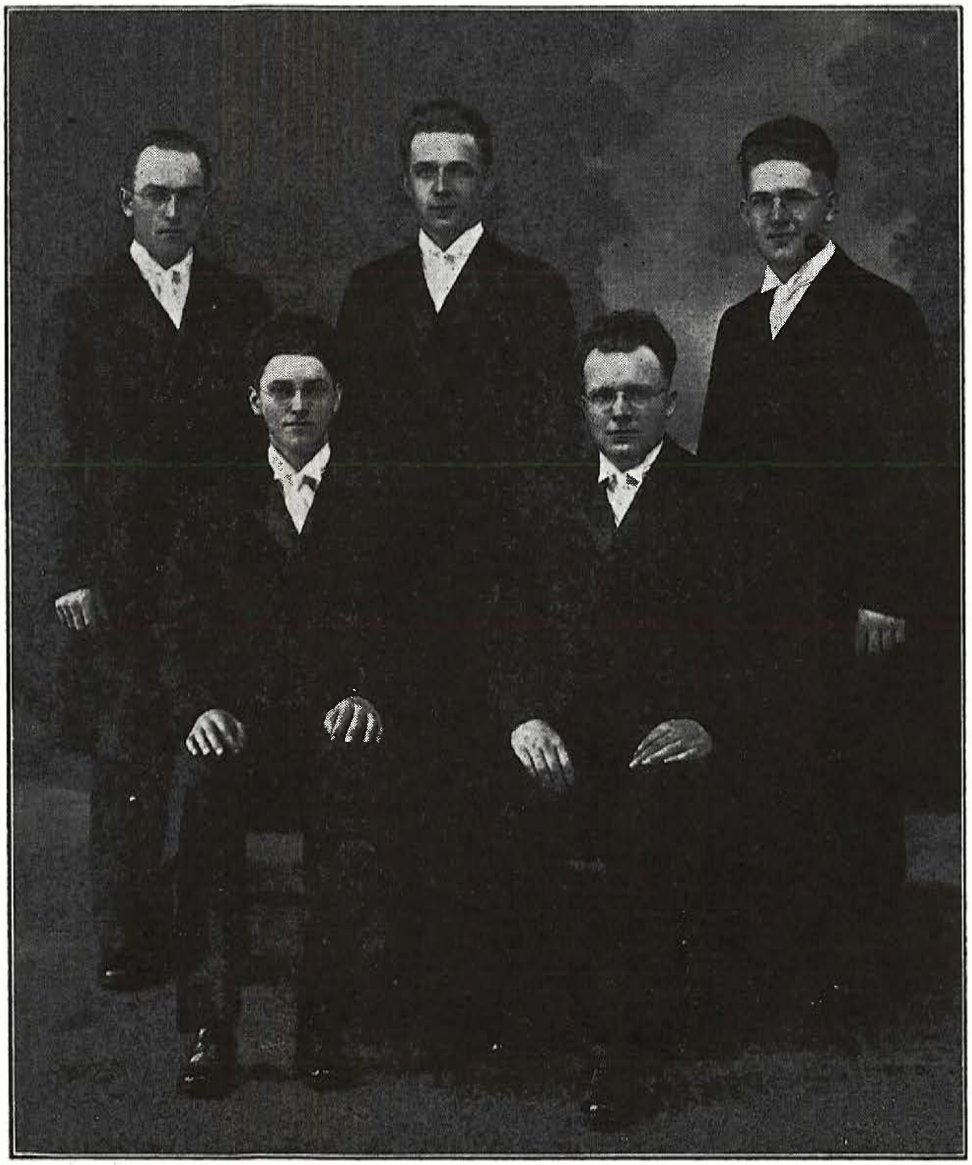

Maar ook een hoogst verantwoordelijke, en een uiterst zware taak!

Is er zwaarder verantwoordelijkheid denkbaar dan die, welke rust op hem, die geroepen is om Gods Woord uit te dragen, te vertolken, te verkondigen, die afgezonderd is, om de gemeente Gods te weiden, haar te onderwijzen, die Hij gekocht heeft met Zijn eigen bloed?

En is die taak niet ontzettend zwaar, *Gods* Woord verkondigen?

Zwaar, omdat de inhoud van hetgeen verkondigd moet worden *Gods* getuigenis is, dat immers indruischt tegen al, wat van den mensch is, onverbiddelijk zich stelt tegenover al, wat van het vleesch is. O, zeker, Gods Woord is ook liefelijk voor degenen, die door genade ooren hebben om te hooren en oogen om te zien. Maar, niet allen kennen het geklank. Voor velen is het Woord een reuke des doods ten doode, wordt de verkondiger van dat Woord zulk een reuke des doods. En ook bij degenen, die in beginsel Gods wet hebben leeren

liefhebben, is er nog zooveel worsteling van vleesch tegen Geest. Dat Woord zal ook hen slag op slag moeten veroordeelen, diep in moeten snijden, zeer moeten doen.

De bedienaar des Goddelijken Woords zal veel tegenspreken en tegenstand moeten verwachten, moeten kunnen verduren. Al predikende zal hij moeten strijden den goeden strijd.

Zwaar is die taak, ook al mede, omdat de verkondiger van dat getuigenis zelf ook een mensch is en . . . een zondig mensch. Hij is in dat opzicht niet anders dan de gemeente in het midden waarvan hij optreedt.

Wie is tot deze dingen bekwaam?

Niemand. Geen mensch uit en van zichzelven, ook al is hij nog zoo goed onderlegd in de kennis van de dingen, die noodig zijn, om een goed predikant te zijn.

Wie dit onderneemt in eigen kracht moet zeker vallen.

Daarom schreven we: *benedictio Domini super candidatos nostros!*

De zegen des Heeren over onze candidaten!

Zij dat onze bede voor hen!

En moge het geduriglijk hunne eigene bede zijn!

H. H.

GOD'S GAVE

Neen, Gij liet ons geene weezen,
Liet ons niet alleen, o Heer!
In de volle Geestesstroomen
Kwaamt Gij, Heiland, tot ons weer.

Gij hebt ons Uw Geest gegeven,
Die ons leidt, vertroost, verlicht;
Die als Leidsman onze schreden
Op den weg des levens richt.

Van Uw wonderheerlijk leven
Aan des Vaders rechterhand,
Voor 't begrip zoo onverstaanbaar,
Geeft Uw Geest ons het verstand,

Heerlijk, kostlijk is de gave
Van Uw Geest ons, dierbre Heer!
Dat Hij dan ons U doe kennen
In Uw volheid meer en meer!

ONVERDIENDE LIEFDE

Niets doet ons Christus zoozeer liefhebben, als de vergelijking zan Zijne liefde met onze onwaardigheid. Het is ons goed te weten, dat Christus ons liefheeft, maar hoeveel meer is zulks bij de bewustheid, dat wij zwart zijn als de tenten van Kedar. Dit is eene gedachte, wel geschikt om ons van alle andere dingen te spenen.

Man's True Freedom

(This is one of the commencement orations, delivered at the occasion of the commencement exercises of our Theological School on June 2nd. The other oration by H. Veldman will appear in our next number, D. V. — Editor.)

In a discussion of man's true freedom it is essential that we clearly understand what we mean when we speak of freedom, for upon this depends our answer to the questions, Was man free? Is he free? Shall he ever be free?

Indeed, there is a sense in which the term freedom is used in which man never was free nor ever shall be. There is another sense in which it is used in which man is always free as long as he stands on this side of the grave. Again, there is a sense in which the term is also used, and in which we wish to discuss it, that man was once free, is so no longer as he is by nature, but becomes so to the highest possible degree in Christ. The first of these in which man never was nor ever can be free may be designated by the name *sovereign freedom.* The second, in which man is always free may be called *formal freedom;* whereas the third, in which man was but is so no longer yet becomes so if ingrafted into Christ may be termed *true freedom.*

In respect to the first of these, viz., sovereign freedom, it is very evident that man never was nor ever can be in this sense free. God alone is sovereignly free because He is God. The very confession that God is God implies that He is the sovereign whose being finds its origin in nothing but Himself, whose will determines all things but is itself self-determined, whose counsel shall stand for He alone doeth all His good-pleasure. He is the fount of all good, and that infinitely and eternally. In other words, He is the uncaused cause, the Almighty, whose will alone is sovereignly free. There is no compulsion exercised upon His will or being, but He voluntarily does all that He sees fit with His creatures. He is absolutely, infinitely, eternally free, for He is God. Man, on the other hand, is the determined and the dependent one. The ultimate cause of all his acts and experience is God, and in all that he does or wills and is, he is dependent upon Him. We may not postulate of man what can only belong to God — to do so would be to make of man God, and of God a puppet. That man is or ever was in respect to anything at all sovereignly free we may positively deny and be assured that we stand foursquare upon God's revelation in Scripture.

In the second place there is a sense in which the word freedom is often used in which man is always free, viz., formal freedom. We use the word *formal* to forthcome the notion that this freedom is the true freedom of man. We mean by formal freedom that man wills, that man chooses between several possibilities. He can go down-town, for example, or he can stay at home as he chooses. Yet we must never forget that this freedom is first of all a dependent-creaturely one — back of it is God's will and choice, and secondly that

this choosing is not by any means as free as it often appears for it is dependent not only upon circumstances in general but also upon our individual make-up. It is this freedom which is amongst men in general so lauded and praised, so discussed and expounded, that the men of thought have almost deified man on account of it. It is true that man to an extent determines his own actions, nevertheless it is nothing but a formal freedom which he has as the image-bearer of his God. In the same sense that man still is the image-bearer of God, i. e., as rational-moral creature, he is also free. But even as the positive contents of this image as rational-moral creature are absent after the fall, so also the positive contents of this freedom are gone. It is the shell that once contained a nut that is there — the kernel is gone. It is a caricature which reminds us of the original, but it remains nothing but a caricature. Hence if by freedom is meant nothing more than that man wills and chooses, we readily admit there is today such a freedom.

However just as Scripture always emphasizes that man has lost all the positive content of God's image, so it also emphasizes that man is not free, for true freedom he has not. This in the third place. True freedom is positive, spiritual-ethical freedom, and of this we wish to speak. Of it we said that man had it once, has it by nature no longer, but is able to have it in Christ and then in its highest possible degree. Accordingly we shall call your attention to man's true freedom:

I. In Its Original State,
II. In Its Woeful Antithesis,
III. In Its Glorious Perfection.

I. In Its Original State

Freedom has correctly been defined by one of our leaders in some such a way as that condition in which the creature is able in accord with its nature to move and develop in agreement with God's ordinance for it without being hampered therein by anything external to it. To illustrate this permit us to use the example of a bird. A bird's nature is according to God's ordinance such that it is adapted to the air and skies. If we for a moment think away the air and skies the bird could never be free for its proper sphere in which to move would be absent. Encage it or clip its wings and it is not free. It is only free when in agreement with its nature it soars about in the heavens, and thus realizes the idea of its being.

However when we apply this definition to man we may say that three things are necessary for his freedom. In the first place, it implies that he is able to realize the idea of his creation, to realize it completely, continuously and perfectly. The idea of man's creation is not to eat food and digest it, it is not simply to serve but to serve *God*, it is not to choose but to choose *God*, it is definitely to tell forth the praises of his God. Man's freedom is not independent but dependent upon God, is not self-determined but determined by God, is not absolute but relative to his God. Shall man then be truly free he must serve the Lord his God with all his heart and soul and mind, in brief, with all that he is and has. He must do that completely, that is, with body and soul, as prophet, priest and king. As prophet he must speak of his God, as priest offer to his God, as king rule over all things in the name of his God. Moreover he must do that all the days of his life continuously, always, from day to day, from moment to moment. Finally he must do that perfectly. In nothing must he fall short of the ideal, but only fulfil the idea of his creation. If he is able to move and develop thus then he possesses the first element necessary for his true freedom.

In the second place true freedom implies that the sphere in which he moves and develops is such that he is able to live out the idea of his being. All creation in other words must be adapted to him and he to it, all creation must lend itself that he may serve the Lord. There must be perfect harmony between him and his sphere, complete subjection to him of creation. Then only can he fulfil the idea of his being.

In the third place true freedom implies that man voluntarily chooses to live out the idea of his nature, not however under the pressure of external force or compulsion but from an inward urge of love for the Lord. Quite correctly have the church fathers of the past seen that freedom implies the absence of all compulsion foreign to the nature of the will and the presence of a voluntary choice. To be free man must will to serve Jehovah, to do the good, not the evil. This he must do, not under the pressure of an external compulsion, but freely, voluntarily, simply because he delights therein.

Applying these elements to man's condition in Paradise it is very plain from Scripture that man as he was before the fall was free in a very real sense of the word. First of all man was able to realize the idea of his creation, to realize it completely, continuously and perfectly, for he was created as the image-bearer of God. We read in Gen. 1:26 that God said within himself, "Let us make man in our image, after our likeness," and in vs. 27, "So God created man in his own image, in the image of God created he him." By virtue of this image he was able to live the life of God's fellowship as a creature and thereby fulfil the idea of his being — he was free.

Secondly, we read in Gen. 1:26 also, "and let them have dominion over the fish of the sea, and over the fowl of the air, and over the cattle, and over all the earth, and over every creeping thing that creepeth upon the earth." Not only did God determine to place man in a sphere in which he could be free, but he also actually did this, for we read in Gen. 2:15, "And the Lord God took the man, and put him into the garden of Eden to dress it and to keep it." This implies that

the sphere in which he was placed was subject to him so that he could move and develop according to his nature without anything external to hamper him therein. He was free.

Thirdly, not only was it possible for Adam to move and develop according to the idea of his nature, but he actually did. His being as created by God was not neutral but manifested itself positively. This is evident from the fact that as friend-servant of God he named the animals of Paradise. It was not so that Adam was in a sort of daze when created and that it took a few hours for him to "come to," after which time he must choose between the good and the evil. Not at all, his naming of the animals shows that he went out to the Lord his God positively from the moment of his creation. God caused the animals to come before Adam, and Adam knew their names, i. e., saw in them their individual natures and gave expression to this in sound. He called them by the names which they had with God. Further it was not so that God by an external compulsion forced him to name them, but so that when God commanded Adam had no other desire but to fulfil the will of his God. His meat and drink was to do the will of God. In this he was free in the true sense of the word.

Yet to predicate that man in his original state in Paradise had the highest possible freedom would be in contradiction with the whole revelation of God's will in respect to man as made known by the Scriptures. Indeed, all of the Bible testifies to the fact that God's plan of the ages was not that man should have the eternal freedom in the first Adam but in the second Adam. Adam's freedom was in respect to the earth, not in respect to heaven; Adam's freedom was preparatory, not final. In respect to the former Scripture everywhere witnesses to the fact that Adam was the lord of the earth, not the Lord from heaven; that Adam's body was earthy, not heavenly; that heaven and earth were not united together in him, but are that in Christ (Eph. 1:9, 10). Hence that glorified nature of man, which is our portion in Christ, in its individual place in the glorified creation is a higher manifestation of man's freedom than the former. In respect to the latter, that Adam's freedom was preparatory, not final, Scripture is also very plain. Adam's nature could be corrupted, could pass over into bondage, if he by an act of his will chose the evil. His will was truly free in so far as he could and did choose the good, yet not in so far as it was possible for him to choose the evil and thus cast his body and soul into bondage unto sin and with it the entire creation. However, this possibility was not an actuality but only a possibility. We cannot say that because his will was thus he was already in bondage, for a man that can become a slave although at the moment he is none is not an actual slave but a possible one. That Adam could also will evil and thus voluntarily subject himself unto bondage is not bondage, but neither is it the highest freedom possible. The highest possible freedom is that man can only will to do the good and cannot will to do the evil. This is reached in Christ alone. This freedom is a much higher freedom, is man's true freedom in its glorious perfection.

II. In Its Woeful Antithesis

This possibility of sin was the means by which bondage came upon man, for man is no longer the possessor of true freedom. Man in Adam as the federal head chose the evil by transgressing the commandment of God and eating of the forbidden fruit. Man lost his freedom, and received its woeful antithesis.

Man lost his freedom. Just what does that imply? It means that the positive content thereof is no more, that materially it is gone. It means that man lost the image of God in its spiritual-ethical sense, that he no longer has knowledge, righteousness and truth. This image is necessary shall he serve his God, but now by reason of his sin it is gone. It means moreover that there is no longer a creation that is subject to him, that he is driven forth from Paradise, that the proper sphere to live out the idea of his being is gone. Finally it means that he is able no longer to voluntarily love the Lord his God, to serve him, that mind and will are so corrupted that he cannot will to serve God. He is not free.

Yet this freedom was more than lost, for in its place came its woeful antithesis. Man remained a rational-moral creature, but in place of the positive contents of the image of God, knowledge, righteousness and holiness, there is now spiritual-ethical ignorance, unrighteousness and unholiness. Further, all creation was cursed for man's sake. He must now labor in the sweat of his brow to sustain the body, but it is ultimately to no avail for his body goes to the grave, since death already works in his members. The earth brings forth thorns and thistles, the forces of nature destroy him. It is because God is not mocked, man cannot be as God; only in the service of God is he free, in the service of sin he is in bondage with body and soul for time and eternity unto death. Everywhere man meets the stone wall of God's justice, and apart from God there is no happiness, no peace, no life, in brief, no freedom.

Add to this that man's intellect is darkened, so that he cannot even see the kingdom of God (John 3:3), and that all that he is able to will is sin and evil. It is not so that man's will is free so that he can choose good or evil as the Arminian would have it. Nay, he is one hundred per cent the servant of sin unto death with all that he is and has. In the words of Rom. 8:6-8 we have a description of this bondage. We read there, "For to be carnally minded is death; but to be spiritually minded is life and peace. Because the carnal mind is enmity against God: for it is not subject to the law of God, neither indeed can be. So then they that are in the flesh cannot please God." Notice that the carnal

mind is not an "enemy" but "enmity" itself, and further that the flesh *cannot* be subject to the law of God! Again in John 8:43-45 the Lord in no dubious terms says to the Jews, "Why do ye not understand my speech? even because ye cannot hear my word. We are of your father the devil, and the lusts of your father ye will do. He was a murderer from the beginning, and abode not in the truth, because there is no truth in him. When he speaketh a lie, he speaketh of his own: for he is a liar, and the father of it. And because I tell you the truth, ye believe me not." Notice, the unbelieving Jews —and they are representative of all men as they are by nature — *cannot* hear Christ's word. Why can they not? It is because Jesus tells the truth; if he told a lie, they could and would hear him. Not now however. Man is a slave of Satan, a child of Belial, a son of perdition!

The law of God cannot redeem man, it but brings out the extent of his bondage unto sin and corruption. Death and hell, pain and suffering, fear and the judgment stare him in the face everywhere. If you call this freedom, that man is able to bring about his greater curse; if you call this freedom that man can transgress the ordinances of God for his bodily welfare, and thus bring sickness and disease upon himself; if you call this freedom that all creation purposes the death of his body, then there is freedom. But it is the freedom of the lie, it is the freedom of the tree that is uprooted, the freedom of the fish on the dry land, the freedom of the bird in a cage, bondage unto corruption and death. Yet so complete is man's bondage that he thinks he is free, that he kisses the rod of bondage, and delights in his service of sin.

Such is man's condition by reason of sin. Not free, but in bondage, the woeful antithesis of freedom!

III. In Its Glorious Perfection

Yet it is only through the deep way of sin and death that the creature of God comes to his highest freedom, the glorious liberty of the sons of God. It was God's plan to unite all things, the things in heaven and the things upon the earth under the one head, our Lord Jesus Christ (Eph. 1:9, 10). It was Christ that took away our bondage and gave us the glorious liberty of the sons of God, of which Rom. 8:21 speaks.

To say that what was lost in Adam is regained in Christ is but a partial truth, and hence an untruth. If man simply regained what he lost then he is not lord of heaven and of earth but only lord of the earth, for Adam was never more than this. This is not so. I Cor. 15:45-50 specifically teaches that as we bore the image of the earthly, i. e., Adam, so we shall bear the image of the heavenly, i.e., Christ the Lord of heaven. God's work in Christ is no reparation for then man's ruin in sin would at least in the lost be a partial victory for Satan and a partial defeat of God's purpose, but it is the consummation, the glorious perfection of all things, and centrally of man's freedom. It is a freedom not relative the earthly creation only, but also relative the heavenly.

Moreover if we say nothing more than that man regains his freedom of the will, we do not by any means say enough. The first man could sin, the perfected man in Christ cannot sin. So we read in I John 5:18, "We know that whosoever is born of God sinneth not; but he keepeth himself, and that wicked one toucheth him not." Or to state it still more strongly, the same author says in I John 3:9, "Whosoever is born of God doth not commit sin; for his seed remaineth in him; and he cannot sin, because he is born of God." Notice, he *cannot* sin. That could not be said of Adam, but can only be said of those in Christ. The reason why we possess this in Christ alone is because Christ is Immanuel, God with us. God cannot be anything else than free. Bearing the image of Christ man can be nothing else than free, for no more than Christ can become a devil, no more can his child, according to the life of regeneration, will sin. He cannot sin. If to man in Christ were simply restored what he lost in Adam then the possibility of another fall would not be precluded but now it is, for we shall be with Christ and reign with him forever and ever (Rev. 22:5). Another fall is impossible — the saints shall persevere unto all eternity.

That liberty is present, according to II Cor. 3:17, where the Spirit of the Lord is, for, "Now the Lord is that Spirit: and where the Spirit of the Lord is, there is liberty." That this liberty is in the knowledge of God in Christ is evident from John 8:31, 32 where we read, "Then said Jesus to those Jews which believed on him, If ye continue in my word, then are ye my disciples indeed; and ye shall know the truth, and the truth shall make you free," and again in vs. 36, "If the Son therefore shall make you free, ye shall be free indeed." That his freedom finally is not characterized by compulsion, by a force operating contrary to man's will may be gathered from Rom. 8:15, "For ye have not received the Spirit of bondage again to fear; but ye have received the Spirit of adoption, whereby we cry, Abba, Father."

The highest perfected freedom of the people of God's eternal choice is progressively realized. We possess it, but as yet only in principle, for we are not yet delivered from the body of this death, nor creation delivered from the bondage of corruption unto the glorious liberty of the sons of God. It is realized in the way of struggle. We must struggle and fight to stand in the freedom wherewith Christ has made us free. It is a struggle, however, that gives the assurance of eternal freedom, the confidence that we shall be completely redeemed from sin and be servants of righteousness. Because it is a struggle, Paul in Gal. 5:1 admonishes us to stand fast in the liberty wherewith Christ hath made us free that we be not entangled again with the yoke of bondage, words which have reference first of all to the law of Sinai but which

are based upon this conception of the freedom of the sons of God.

After the long struggle is finished we shall appear before the throne of God to bow the knee to the Lord and with the elders we shall say, "Thou art worthy, O Lord, to receive glory and honor and power: for thou hast created all things and for thy pleasure they are and were created" (Rev. 4:11). To sing eternally the song of the redeemed, to be able eternally to do only that, eternally to do so voluntarily is the liberty of the sons of God! Then shall the earth be filled with the knowledge of the Lord and shall be forever realized the word of the Lord by the mouth of Jeremiah, "I will put my law in their inward parts, and write it in their hearts; and will be their God, and they shall be my people" (Jer. 31:33), and that by the mouth of Isaiah, "They shall not hurt nor destroy in all my holy mountain: for the earth shall be full of the knowledge of the Lord, as the waters cover the sea" (Is. 11:9).

I thank you.

Peter De Boer

I WILL LOVE HIM

John 14:21

"I will love him," Jesus says it,
Can it be He speaks to me,
In those accents pure and holy,
May I grasp it — He loves me?

"I will love him," earthly love is
Tender as the clinging vine;
But the wondrous love of Jesus
Is a fountain deep, divine.

"I will love him," Lord, reveal it,
Manifest Thyself to me,
Show me more of what Thou art,
More of what I ought to be.

"I will love him," angels cannot
Know the depth of Love Divine,
They can never say with sinners,
I am my Lord's, and He is mine.

"I will love him," blessed promise,
Hold me ever by Thy love,
May I never lose its sweetness
Till Thou welcome me above.

Ingezonden

City, April 25, 1932.

Rev. W. Verhill:—

In uw artikel (Standard Bearer, April 15, "De Kennisse Gods" bladz. 321, tweede gedeelte) gebruikt u het volgende: "Hij maakt dien mensch schepsel, hem bindend aan een noodzakelijke bestaanswijze, den tijd, *hem zijn eindigheid verkondigend.*" (Onderstreeping van mij.)

Hoe verklaart u dit in verband met Zondag 3 vraag 6: Heeft dan God den mensch alzoo boos en verkeerd geschapen? Neen Hij; maar God heeft den mensch goed en naar zijn evenbeeld geschapen, dat is, in ware gerechtigheid en heiligheid, opdat hij God zijnen schepper recht kennen, Hem van harte liefhebben en met Hem in de *eeuwige* zaligheid *leven* zoude, om Hem te loven en te prijzen.

Eveneens in verband met artikel 14 onzer geloofsbelijdenis, waar we lezen, "Want het gebod des *levens* dat hij ontvangen had, heeft hij overtreden."

Bij voorbaat mijn dank beide voor plaatsing en beantwoording.

812 Eastern Ave., S. E. R. Heslinga

Broeder Heslinga heeft mijn stuk wel goed gelezen, maar het wil mij voorkomen, dat één der woorden, door hem onderstreept, verkeerd werd opgevat. Het schijnt alsof hij hierdoor den zin aldus wil verklaren: "Hij maakt dien mensch schepsel, hem bindend aan een noodzakelijke bestaanswijze, den tijd, hem zijn *einde* verkondigend." Vandaar zijn probleemstelling, maar hoe komt dat nu overeen met Zondag 3, vraag 6, en artikel 14 onzer geloofsbelijdenis?

Volgens br. Heslinga zou ik gezegd of bedoeld hebben, de Heere bindt Adam (over wien het hier gaat) aan eene noodzakelijke bestaanswijze, Hij maakte dien mensch schepsel, en Hij verkondigt hem (Adam) dat *zijn einde* aanstaande of nabij is. En we stemmen toe, indien dit door ons geschreven was, het moeilijk zou zijn om het verband aan te toonen tusschen *dat geschrevene* en Zondag 3, vraag 6, en Artikel 14 der belijdenis. Dit is echter niet door ons beweerd. We wezen in het bovengenoemde artikel op de orde waarop de Heere Zijn schepping in het aanzijn riep. Wezen er op dat, door middel van deze orde, er voldoende stof aan Adam werd gegeven, hetwelk hem tot nadenken zoude bewegen en waardoor hij zijn God, ook in de werken Zijner handen, zou leeren kennen. bewonderend Zijn lof zou uitspreken, en, door middel van dit onderwijs, dieper ingeleid worden in de kennis, het kennen, van zijn God.

Eindelijk wezen we er op, dat de Heere in de schepping van den mensch hem (Adam) deed zien, dat ook hij door zijn gebonden zijn, een nog hoogere toekomst hem wachtte. Met eindigheid bedoelden we dan ook

niet einde, doch een gebonden zijn aan al die wetten welke de Heere in Zijn schepping en voor Zijn schepsel gesteld had. Een gebondenheid die zeer sterk uitkomt wanneer ge let op het gebod om niet te eten van een der boomen wiens vrucht begeerlijk was voor de oogen. Dit laatste dan ook vaak genoemd het z.g.n. proefgebod.

Adam's eindigheid komt b.v. hierin uit, dat hij beperkt is tot de aarde. Daarop (en daaruit) kan hij alleen leven. En op die aarde is hij gebonden aan en beperkt tot het droge, aan het land, zoodat een leven in 't water ook voor hem onmogelijk was. Zoo ook gebonden aan de spijze welke de Heere hem in het Paradijs bereid had.

Wat Adam's kennis was in verband met den hemel, de engelen en nog zooveel meer, valt niet met absolute zekerheid te zeggen, maar vast staat, dat hij zelf nooit in dien hemel zou kunnen ingaan zoolang als hij niet veranderd werd. (Hetzij dan door wedergeboorte of plotselinge verandering hoe men zich dit ook moge denken.)

Hij was geschapen om op de aarde zijn God te dienen, op aarde de vertegenwoordiger Gods te zijn, doch dit alles weer zóó, dat hij aan die aarde gebonden en tot haar beperkt bleef. Beperkt aan al de scheppingsordinantiën, aan tijd en ruimte en nog zooveel meer.

En nu, zoo komt het ons voor, is het juist door middel van het naspeuren van Gods werk in dezen en daarbij zijn eigen plaats bemerkend als schepsel in gebondenheid aan al die ordinantiën Gods, dat diepere en rijkere kennis, aangaande de grootheid van den Schepper, die nooit beperkt is of wordt, zijn deel zou worden.

Met deze verdere verklaring welke we hier gegeven hebben, meenen we dan ook, dat de vraag tusschen het verband van wat we schreven en den Catechismus, vr. 6, alsmede Artikel 14 der Geloofsbelijdenis vervalt.

W. V.

BEKENDMAKING

De Field Day van de Protestantsche Gereformeerde Kerken zal worden gehouden op den 4den Juli in Franklin Park te Grand Rapids, Mich.

Het program zal des morgens om 10 uur aanvangen.

Ververschingen en koffie zullen verkrijgbaar zijn in de cantine. Breng uw eigen kopjes mede.

Voor een goed program is zorg gedragen. En we hopen dat velen van ons volk met hunne vrienden van hier en elders zullen komen in Franklin Park, opdat we een aangename en gezellige en leerrijke dag metelkaar mogen doorbrengen.

De opbrengst is bestemd voor The Standard Bearer.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

ARTIKEL XI

VAN DEN HEILIGEN GEEST

> **Wij gelooven en belijden ook, dat de H. Geest van eeuwigheid van den Vader en den Zoon uitgaat; niet zijnde gemaakt, noch geschapen, noch ook geboren, maar alleen van beiden uitgaande; welke in orde is de derde Persoon der Drievuldigheid, van eenzelfde wezen, majesteit en heerlijkheid met den Vader en den Zoon; zijnde waarachtig en eeuwig God, gelijk ons de H. Schriften leeren.**

Dit artikel is een der kortste in de geheele belijdenis. Doch daaruit is niet de conclusie te trekken, dat er niet meer van den H. Geest kan worden gezegd, maar met het lezen van dit artikel springt het direct in het oog, dat het hier niet gaat over de werking des H. Geestes in de harten der geloovigen, ook niet van de uitstorting van den H. Geest op den Pinksterdag, maar enkel en alleen over de vraag, welke plaats Hij inneemt in het Drievuldig leven Gods. Men houde steeds voor oogen, dat het hier nog gaat over de bespreking van de drieëenheid Gods. En waar de waarachtige Godheid van den Zoon beleden werd in het voorgaande artikel, de belijdenis nu de vraag stelt: welke de plaats van den H. Geest is en wat Zijne werking is in het Goddelijk huishoudelijk leven van den Drieëenigen God.

Daarom zij allereerst opgemerkt, dat als wij spreken van den H. Geest, dit een gansch andere beteekenis heeft dan wanneer wij zeggen dat God een Geest is. Immers God is een Geest. De Drieëenige in Zijn wezen is een Geest in den zin dat Hij onstoffelijk is, en dat Hij wezenlijk het inbegrip is van alle geestelijke volmaaktheden Gods. En in dit Geest-wezen leven en bestaan alle drie goddelijke Personen, gelijkelijk en in volle eenheid. Doch als we spreken van den H. Geest, dan wil dit niet zeggen, dat God onstoffelijk is, maar dat er behalve Vader en Zoon, ook nog een andere Persoon in dat Goddelijk wezen is, genaamd Heilige Geest. Hij is een Persoon zoowel als de andere twee personen. Hij is dus niet te omschrijven als de kracht Gods, of den invloed die van God uitgaat. Van den H. Geest mogen we niet spreken, zooals veelal gesproken wordt van des menschen geest, maar Hij is in orde de derde Persoon der Drievuldigheid. En dat Hij genoemd wordt de *Heilige* Geest, ziet niet zoozeer op zijn zondeloosheid, maar ziet meer op den aard van zijn bestaan, n.l., dat Hij altoos en zonder ophouden, eeuwiglijk Gode gewijd is.

De vraag die we dus te beantwoorden hebben is wel: In welke betrekking staat de derde Persoon tot de andere twee Personen? En daarop antwoordt de belijdenis, dat de betrekking tusschen den H. Geest en de andere twee personen ligt uitgedrukt in het woord *uitgaande.* Hij gaat uit van beide den Vader en den Zoon. Dit kan onmogelijk worden gezegd van de

laatstgenoemde twee personen. Immers de Vader gaat niet uit en ook niet den Zoon. Wel wordt de Zoon gegenereerd van den Vader, maar nooit mogen we zeggen dat Hij uitgaat van den Vader. Hij is niet *gespireerd,* maar gegenereerd. Doch gespireerd wordt de H. Geest en dan wel van beide Vader en Zoon. En uitgaande van den Vader en den Zoon, komt Hij uit met alle wijsheid en kennis, met alle verstand en sterkte en raad (zie Jes. 11:12). Hij heeft de diepten Gods onderzocht, niet om uit te vinden wat in God is, alsof Hij zulks niet weet; maar Hij kent en doorspeurt eeuwiglijk de diepten Gods. Dat is zijn eeuwige taak in de Heilige Drievuldigheid. Dat houdt nooit op. Ook houdt dus nooit op Zijn uitgaan van beide Vader en Zoon. Ook dat is een eeuwig onophoudelijk werk. Daarom bezit die H. Geest dan ook altijd alle waarheid, nooit ten deele maar ten volle, en is Hij dus ook bekwaam om de gemeente des Heeren te leiden in alle waarheid (Joh. 16:13-15). Maar omdat Hij al de rijkdommen Gods kent en doorspeurt, en met die rijkdommen der diepten Gods uitgaat van beide Personen, zoo weet men daaruit ook de eigenaardige betrekking waarin de H. Geest staat tot de andere twee Personen. Hij is de ontmoetings-Persoon, waarin de Vader den Zoon ontmoet en omgekeerd waarin de Zoon Zijn Vader ontmoet. Wel is waar, dat wij in Joh. 16 vers 13 en 14 lezen, dat die H. Geest niet van Zichzelf zal spreken, maar ons dingen verkondigen die Hij uit den Zoon neemt, maar dat wil hoegenaamd niet zeggen dat Hij die dingen waarvan Hij spreekt ook niet uit den Vader heeft, want naar het woord dat daarop volgt, zegt Jezus: "Al wat de Vader heeft, is mijne." Daarom mogen we op de vraag: wat is de plaats en het werk van den H. Geest in de Drievuldigheid, gerust antwoorden: De H. Geest is de verbintenis van Vader aan Zoon, zoodat in Hem de Vader den Zoon zoekt, mint en Hem lieft, verhoogt en verheerlijkt en eeuwiglijk zegt: Dit is Mijn geliefde Zoon, in dewelke al mijn welbehagen is. En omgekeerd is de H. Geest ook de verbintenis van den Zoon aan den Vader, zoodat in Hem de Zoon terugkeert tot den Vader, Hem eert en Hem lieft, Hem verhoogt en verheerlijkt, en eeuwiglijk zegt: Abba, Lieve, Vader. Daarom wordt de H. Geest ook genoemd de eeuwige Getuige, want in het Goddelijk vriendschapsleven getuigt de H. Geest altoos van de liefde des Vaders tot den Zoon en van de liefde des Zoons tot den Vader. En dit getuigenis is waarachtig, overmits Hij de diepten Gods kent en doorspeurt en doorzoekt.

Nu wordt het ook duidelijk, dat dit artikel belijdt dat de H. Geest, mede met den Vader en den Zoon, waarachtig en eeuwig God is. Hij *moet* wel zoo eeuwig zijn als de andere twee personen. Want de Zoon, noch de Vader is denkbaar, zonder den H. Geest. De Vader kan niet *eeuwiglijk* Vader zijn, zonder een *eeuwige* Zoon te hebben; en de Zoon kon niet eeuwig zijn, zonder dat de H. Geest ook eeuwig is, want de Zoon kan niet het eeuwige Abba, Vader! uitroepen dan alleen *in* den Geest. Zoo is dan gansch het heerlijk leven van den God des Verbonds te beschouwen als een leven dat eeuwiglijk geleefd wordt *uit* den Vader, *door* den Zoon en *in* den Geest, opdat alle Drie mogen zijn volmaakt in één.

Zoo is die H. Geest van éénzelfde wezen, majesteit en heerlijkheid met den Vader en den Zoon; zijnde waarachtig en eeuwig God, gelijk ons de H. Schriften leeren. Die Geest, die eeuwiglijk de diepten Gods onderzoekt, wordt ook aan den verhoogden Heiland gegeven, straks op den Pinksterdag uitgestort in de gemeente, en in dien Geest, die goddelijk en krachtiglijk werkt in de gemeente des Heeren, woont de Drieëenige God met ons, opdat wij Zijne vriendschap zouden deelachtig zijn en in Zijne heerlijkheid zouden deelen. En dat eeuwiglijk en altoos. O, zalige toekomst!

L. VERMEER

LIFE'S TEMPESTUOUS SEA

What wrecks on life's tempestuous sea
May everywhere be found!
Some in rags and poverty,
And some with gold are crowned.

The billows rise, the billows fall,
Wild rolls the angry sea;
And down they go, no help is found,
Nowhere have they to flee.

Some full of dark foreboding cares,
And others full of glee,
The wild waves soon engulf them all,
No matter who they be.

The towering intellect, so wise,
The fool with silly smile,
Alike soon sink beneath the waves,
They've lived their little while.

Few ponder with a serious air,
And think, where shall I go
When sun shall set and I am stopped
From running to and fro?

Oh, pause and think, ye giddy throng,
Life soon comes to an end,
And where shall you eternally
Another life then spend?

Just as you sow, so shall you reap,
'Tis clear as noonday sun,
In heaven above or hell beneath,
Shall end life's race you run.

Our Church Order

> Art. 1. For the maintenance of good order in the church of Christ it is necessary that there should be: offices, assemblies, supervision of doctrine, sacraments and ceremonies, and Christian discipline; of which matters the following articles treat in due order.

The language in which the articles of our Church Order were first written is Latin. Placing the English version of Art. 1 alongside of the Latin text, the discovery is made that this version represents a remarkably free translation, to say the least, of the original which as literally translated reads: *"The legitimate order of the ecclesiastical discipline is set down thus: offices, assemblies, supervisions . . . . "*

In the original text the term church, it will be noticed, appears not as a nown but as an attributive. It is joined to and describes the nown *discipline.*

The primary meaning of the term discipline is: education, instruction. Its secondary meanings are: (1) instruction and government; (2) rule of government, method of regulating principles and practice; (3) subjection to laws, rule, order; (4) correction, chastisement; (5) in ecclesiastical affairs, the execution of the rules by which the church is governed, correction.

Finally, the term *legitimate* has also the meaning of *right, proper.* The original text *could* also therefore be translated thus: The proper order, arrangement, of the matters of Church government is set down thus: offices, assemblies, etc.

The translation found in the English and Holland versions however have received a general acception.

A word about the church. The church of God appears in Scripture as a house, a temple, a thing set, established, built. I quote: "Now therefore ye are no more strangers and foreigners, but fellow citizens of the apostles and prophets, Jesus Christ himself being the chief corner stone; in whom all the building fitly framed together groweth unto a holy temple in the Lord: in whom ye are also builded together for an habitation of God through the Spirit" (Eph. 2:19-22). "Ye also, as living stones, are built up a spiritual house, an holy priesthood, to offer up spiritual sacrifices, acceptable to God by Jesus Christ" (I Pet. 2:5). "Know ye not that ye are the temple of God and that the Spirit of God dwelleth in you?" (I Cor. 3:15).

This house is seen in Scripture also as a body, an organism. "It groweth unto a holy temple in the Lord" (Eph. 2:19). "The believers as living stones are built up a spiritual house" (I Pet. 2:5).

It means that the building of God is only one of its kind, it being at once an organism, a thing that lives and grows. The proper term for a phenomenon of this kind is *spiritual organic structure.*

The church is a structure, a building. The name building is fatal to the lie that defines the church as the product of the will of man; for a building builds not itself but is build. So, too, the church: it is build and its builder, its creator, is God.

A building presupposes a design and the design according to which any structure is reared implies a selection of a definite number of materials so that the name *building* as applied to the church spells design and thus an eternal, sovereign election. And the designer of the church is God.

Finally, the church, being a building, has its foundation and corner stone, Christ Jesus.

The church is a house and its divine occupant is God through the Spirit.

The church is a temple, a structure of priests, that declares His virtues. The priests and the temple, the house and its occupants (the believers) are one and the same.

The church is more than a structure; it is at once an organism. An organism is a structure endowed with life that issues from a life principle of which the structure is the seat and God the creative source and cause. Whereas the church is at once an organism such earthly phenomena as the human family, the human body, and the vine, were made to appear for the express purpose of doing service as so many emblems of the church. The seat of life of the church is its head Jesus Christ. From Him the Redeemer of the body the Spirit of life proceeds. He was first anointed; and the precious ointment went down to the skirts of His garments; as the dew of Hermon and as the dew that descended upon the mountains of Zion; for there the Lord commanded the blessings, even for evermore.

The believers then are one body *in Christ,* and members one of another, having gifts according to the grace that is given each one. They must abide therefore in Him. For them not to hold Him the head is fatal; for He is the vine and they are but branches. In Him all the building fitly framed together groweth unto a holy temple in the Lord.

Once more, the church is an organic structure, a building that is at once an organism. The latter in distinction from the former is not the invisible essence. Both must attain to visibility in the institute. Neither is seen without the other.

Scripture speaks of but one church, of but one such a spiritual, organic structure. "And we being many, are one body in Christ" (Rom. 12:5). "Ye also as lively stones are built up a spiritual house" (I Pet. 2:5). As an idea, eternally before God's eye, this structure is complete. As a creation it is still in the building. The completed and glorified structure will be seen on the new earth.

The church is now in Heaven: "But ye are come unto mount Zion, and unto the city of the living God, the heavenly Jerusalem, and to an innumerable company of angels, to the general assembly and church of

the firstborn, which are written in heaven . . . . " (Heb. 12:22, 23).

This organic structure, however, is manifest on earth, and its manifestation is the local congregation. The statement that the local brotherhood exhibits the body of Christ is incomplete. Fact is that this brotherhood exhibits not merely the body of which He is head, but even the structure, the building, of which He is chief cornerstone and foundation; for the local brotherhood is by itself what the one universal church is, namely, an organic structure. It is a structure of priests that praises God. It reposes upon the word and thus upon Christ as its foundation. It is at once an organism whose head, organic prophet, priest and king is Christ. And He through the agency of the special office in conjunction with His word and Spirit functions as the head of the local body.

So, then, the church of God is manifest on earth. It appears especially on the Sabbath when the members belonging to the local brotherhood assemble for praise. Then the temple is seen and heard as the house of the living God, yea, as a body that eats of the bread of life, and drinks of the living stream of grace and thus grows more and more into a holy temple in the Lord, an habitation of God through the Spirit.

The organism, once more, can be seen. Consider the word of our Saviour: "I am the true vine, ye are the branches: he that abideth in me, and I in him, the same bringeth forth much fruit . . . . " (John 15: 5, 8). So also Ps. 1: "Blessed is the man that walketh not in the counsel of the ungodly . . . . he shall be like a tree planted by the rivers of water, that bringeth forth his fruit in his season . . . . " The fruit can be seen. Not so the root. But the fruit, surely, as well as the root is the organism. However, the holy energies of the believers, their faith, hope, and love, their inner unity, as such are invisible. Only as incorporated in word and deed, in a living confession as claimed by all, does that which by itself is invisible, become the object of vision. The organism calls for the institute.

The institute is a number of believers organized for the purpose of serving as a local manifestation of the body of Christ. The only kind of an organization that will serve this purpose is one that is founded on the word of God and whose members submit to this word as proclaimed by Christ Himself through the agency of the special office He instituted. Every brotherhood (of true believers) is the kingdom of God, a sphere where Christ rules supreme through His word brought by His special agents who themselves are bound by that word.

Our Church Order does not purposely define or describe the kind of structure (institute) a local group of believers once organized should display. This structure is presupposed so that if believers organize in agreement with the rules laid down the resultant organization turns out to be the proper structure.

What is this structure? One that properly displays all the features of the kingdom of God, and this kingdom is at once an organic structure. The structure presupposed by our Church Order properly displays all these features. The kingdom of God is an absolute monarchy. God is king supreme, Christ is His vicegerent. His word, being the word of God, is sole law. He is therefore the sole legislator of His church. His subjects, however, are spiritual majors. They have been made by Him priests and kings unto their God. They have the anointing and therefore know. Now faithful over a few things they will be made ruler over many things when they enter the joy of their Lord.

As has already been shown, if believers organize in agreement with the stipulations of our Church Order, the resultant organization displays properly all the features of this kingdom. Entering into the make-up of this structure is the special office. And he vested with this office, though the organ of the congregation, is at once the mouthpiece of Christ speaking His word that came to the church universal though the channel of the prophets and apostles. And as to the believers, they, too, constitute an integral part of this structure. As spiritual majors they submit themselves to the word of God. Further, those vested with the special office are not so many vicegerents of Christ. The church has but one such dignitary. And He, namely, Christ, is actually present in and rules the local congregation by His Spirit and His word in conjunction with the special office.

Besides the structure presupposed by our Church Order, there are other structures to be noticed, namely, that of the Roman Catholic Church, that of the Erastian and that of the Congregationalist.

The institute of the Roman Catholic Church, though a magnificant structure, is nevertheless an ingenius invention. According to Rome the institute proper is the organization as comprised of the sum-total of the local congregation so grouped that the clergy governing the whole forms a veritable pyramid whose apex is the pope, the infallible vicegerent of Christ. Scripture knows of no such structure. In Holy writ the local brotherhood is the institute, complete by itself and exhibiting all the features of the kingdom of heaven. The fundamental error of Rome is that to all practical extent it transfers the rule from Christ to the pope, and the capital of the kingdom of God from heaven to earth. Not the Jerusalem above but Rome is the seat of government of the church an earth. According to Rome, further, the pope is the church and the church in and through the pope in conjunction with the sacraments is the only and infallible dispenser of grace. Outside this organization, so it is maintained, no salvation can be had. It can easily be seen that we deal here with a false church formation.

The congregationalist destroys the special office by depositing the rights perculiar to this office in the con-

gregation; and the Erastian surrenders the church to the state.

The institute is local. What now is our Church Order? It may be defined as a collection of rules in agreement with which the local brotherhood (the institute) governs itself by itself and in its relation to other churches: those with whom it dwells under the same denominational roof, so to say, and those with whom its sets up more remote connections. The congregation and in particular the consistory has the right and is in duty bound to lay down such rules. Their lack would spell chaos. One example. Art. 64 reads: "The administration of the Lord's supper shall take place only there where there is a supervision of elders, according to the ecclesiastical order and in a public gathering of the congregation." It can easily be imagined what might occur were there no such rule.

As has already been intimated, our Church Order constitutes the common floor upon which also our Protestant Reformed churches have jointly taken their stand. It means that they declared, the one to the other, that they were at one with the church polity that lies at the basis of the rules comprising our Church Order and would also with a view to each other observe these rules. This church polity is known as presbyterian-synodic. Consequently one finds in our Church Order articles stipulating that the churches shall meet in classis and in synod at regular intervals.

The term presbyter means elder. It is applied in Scripture to two sorts of persons who minister in the Church of Jesus Christ, namely, the elders and the ministers of the Word, who are also elders. The word *synod* means convention, council or meeting, in Church history, a council of ecclesiastics to consult on matters of religion. So then, the first member of the composite term *presbyterian-synodic* stands for the local brotherhood and the second (synodic) for the assembly of local institutes. The character of these broader gatherings, the nature of their authority and the relation they sustain to the local brotherhood, are matters with which I purpose to deal in other articles.

That churches having the same Confessional standards are in duty bound to set up with one another the aforesaid connection follows from the mandate of Christ, "Confess my name." Christ's name is the signification of what He is as to His person and works. He is the head of the body, the church. And the Father, having made peace through the blood of the cross reconciled by Him all things unto Himself. He is the Good Shepherd and brings His sheep. And there shall be one fold and one Shepherd. Believers therefore must and do exercise communion of saints, jointly praise and serve, jointly war the warfare of Jehovah, and thus come to the fore as being one in Christ. And this visible unity testifies to the fact that Christ is the Good Shepherd who gathereth His scattered sheep.

On this earth the connection between individual believers and between distinct groups of believers cannot be equally close. It follows from the very nature of things that the local brotherhood can be comprised only of believers having the same confession; and only those distinct groups of believers having the same confession can dwell together under the same denominational roof. But on the new earth the Good Shepherd will appear with His flock cleansed from its sin and therefore *one* as to all its manifestations.

Let us now turn to the English rendering of the first article: "For the maintenance of good order in the church (gemeente) of Christ . . . . " What may be the signification of the word *Church* (gemeente) in this translation. Some maintain that what is meant here is the multitude of believers over the whole land. So Joh. Jansen: "Het woord *gemeente van Christus* doelt hier op de schare der geloovigen over heel het land." This explanation smacks of collegialism. Jansen felt this. For he added: "Dit echter mag niet worden opgevat in den zin van het collegialisme, dat alle kerken saam als een soort genootschap beschouwt over heel het land, met afdeelingen op onderscheidene plaatsen . . . . " Consider, however, that a church (gemeente) is always an organization so that if the multitude of believers over the whole land is a church, this multitude is an organization, *genootschap* met afdeelingen op onderscheidene plaatsen. According to the Reformed conception, *the church* is the local congregation.

For the maintenance of good order in the church four elements are necessary: offices, assemblies, supervision of doctrine, sacraments and ceremonies, and Christian discipline. The first two of these have to do with the institute, the third with public worship and the fourth with Christian discipline. These four may therefore be compressed into the following scheme: (a) The formation of the church; (b) public worship; (c) Christian discipline.

As to the offices in the church, they are divine institutions. "And God hath set some in the church, first apostles, secondarily prophets, thirdly teachers, . . . " I Cor. 12:38. And again in Eph. 4:11: "And he gave some apostles; and some prophets, and some evangelists; and some pastors and teachers . . . . " To these offices the congregation is enjoined to submit itself: "Remember them which have the rule over you who have spoken to you the word of God . . . . " Heb. 13:7.

By assemblies is meant not the ordinary assemblings of the congregation for public worship, but the consistory, the classis, and the synod both particular and national.

Supervision of doctrine, sacraments and ceremonies may not be wanting. Supervision of doctrine because, according to the prediction of the apostles, men would arise, speaking perverse things, to draw away disciples after them, Acts 20:30. And the apostle John warns his flock that many false prophets are gone out into the world, that therefore the sheep are to try the

spirits whether they be of God. And hereby they may know the Spirit of God: Every Spirit that confesses that Jesus is come into the flesh is of God, I John 4: 1, 2.

Supervision of the sacraments because of the danger that unspiritual men desecrate them by not discerning the body of Christ and thus eating and drinking unworthily.

Supervision of ceremonies, that is, the remaining church solemnities.

Of Christian discipline. This there must be. Unto the church was given the keys, the word that disciplines, of the kingdom of heaven. This word, when properly preached, declares unto all believers the forgiveness of sins and to all unbelievers that they stand exposed to the wrath of God, and eternal condemnation. The ungodly in the flock who reveal themselves as such and thus become known must, if they refuse to come to repentance, be excluded from the Christian church. So Christ would have it: "If he neglect to hear the church, let him be unto thee as an heathen man and a publican," Matt. 18:17.

A final question: what is the authority of the rules comprising our Church Order? This question cannot be answered without first ascertaining the character of these rules. The articles of our Church Order cannot be placed in a class with the very word of God, for they are not that, but man-made rules regulating the life of the local brotherhood and the mutual intercourse of a denomination of churches. Hence their authority, their right to rule or to command, is not that of the very law of God. The authority of the divine law is that of the divine law-Giver, one inhering in absolute supremacy, infallibility, infinite perfection, and therefore absolute, original and violable with pain. The church has but one such authority, namely, Christ. His word only is law. He gives to right and wrong a content and sets forth the eternal principles of truth and justice.

The church of the new dispensation, however, has the anointing. It is a spiritual major. In the old dispensation God did things for Israel instead of in and through it. He taught Ephraim to go, taking them by the arm. His law was regulative of the life of the church as to all its minutest details. Nothing was left to the discretion of the believer. Today it is different. Says the apostle John: "Ye all know." In agreement herewith, much is left to the sanctified discretion of the saints. They are allowed to prescribe a rule of action for the execution of church government, and to regulate mutual intercourse. It is this activity that gives a Church Order. What now is its authority? As was said, Not that of the Word of God. Its authority is ethical. That is to say, according to the conviction of the collection of believers who take their stand upon it as upon a common floor, its articles, though no laws promulgated by the Lord God, are nevertheless as a whole pervaded by the principles of truth and justice set forth by Christ. Of necessity they appeal to the conscience of those holding his conviction. Such then are in duty bound to adhere to these rules. For all this, however, our Church Order represents the fallible work of man. Herewith we have touched upon the fundamental difference between the rules of our Church Order and God's very own law. The former are fallible, that is, may be in err. Hence we may set ourselves up as judge over them. Our attitude toward them must be critical. They must be appraised. Only as prescriptions found by the appraising mind to be good, wise and just, do they appeal to conscience and lay claim to obedience. In a word, the authority of our Church Order is ethical.

As to the word, the law of Christ, over this word we do not set ourselves up as judge to ascertain whether this word is worthy of acceptation. We submit solely because He hath spoken. Aside from any previous investigation on our part, our firm belief is that His law is perfect, His word good. Proceeding on this faith, we apply our minds to the study of this word for the sole purpose to taste that it is good, yea, to taste that He is good.

The view coming to the surface in the following excerpt is, it seems to me, not above reproach: "Het gezag der Kerkenordening rust op het gebod van onderwerping aan de ambtsdragers. Gelijk kinderen gehoorzaamheid verschuldigd zijn aan de ouders . . . . zoo vordert de Heere ook gehoorzaamheid aan de kerkelijke machten" (Joh. Jansen).

According to this reasoning we submit to the church authorities solely because they have spoken. Fact is that the sanctified mind submits, may submit, to these powers because it detects sufficient wisdom and truth in the word they speak, in the rule they prescribe. The relation these powers sustain to the common member is not that of father and child. The believer is a spiritual major. The authority of the Church Order inheres in the wisdom, justice, goodness and truth the sanctified mind is able to detect in it and not therefore in these church powers.

Herewith we do not mean to deny that these powers have authority; but their authority consists in the right to declare the word of truth and to lay down rules right and proper, rules pervaded by truth.

G. M. O.

The Field Day of the Protestant Ref. Churches will be held July 4 at Franklin Park, Grand Rapids.

The program begins at 10:00 A. M.

Refreshments and coffee will be obtainable at the canteen. Bring your own cups with you.

A good program has been arranged. Plan to spend the Fourth with us, and have an enjoyable day.

The proceeds will be for The Standard Bearer.